

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

16. februar 2023 *

»Appel – sprogordning – meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af administratorer inden for revision – sprogkundskaber – begrænsning af valget af andet sprog ved udvælgelsesprøven til engelsk, fransk og tysk – kommunikationssproget med Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) – forordning nr. 1 – tjenestemandsvedtægten – artikel 1d, stk. 1 – forskelsbehandling på grund af sprog – begrundelse – tjenestens interesse – krav om ansættelse af administratorer, der »umiddelbart kan indgå i arbejdet« – domstolsprøvelse – det krævede bevisniveau«

I sag C-623/20 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 20. november 2020,

Europa-Kommissionen ved G. Gattinara, T. Lilamand og D. Milanowska, som befuldmægtigede,
appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Italienske Republik ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,

sagsøger i første instans,

Kongeriget Spanien ved L. Aguilera Ruiz og A. Gavela Llopis, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, Domstolens præsident, K. Lenaerts, og Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen, som fungerende dommere i Første Afdeling, samt dommerne A. Kumin og I. Ziemele (refererende dommer),

generaladvokat: A.M. Collins

* Processprog: italiensk.

justitssekretær: fuldmægtig C. Di Bella,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. marts 2022,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. maj 2022,

afsagt følgende

Dom

- 1 I appelskriftet har Europa-Kommissionen nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 9. september 2020, Italien mod Kommissionen (T-437/16, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2020:410), hvorved Retten annullerede meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve EPSO/AD/322/16 med henblik på oprettelse af reserverlister over administratorer inden for revision (AD 5/AD 7) (EUT 2016, C 171 A, s. 1) (herefter »EPSO's omtvistede meddelelse«).

Retsforskrifter

Forordning nr. 1/58

- 2 Artikel 1 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (den danske specialudgave: serie I kapitel 1952-1958 s. 59), som ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 517/2013 af 13. maj 2013 (EUT 2013, L 158, s. 1) (herefter »forordning nr. 1/58«), bestemmer:

»De officielle sprog og arbejdssprogene for [Den Europæiske Unions] institutioner er bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, kroatisk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk.«

- 3 Denne forordnings artikel 2 fastsætter:

»Dokumenter, som en medlemsstat eller en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion retter til [Unionens] institutioner, kan efter afsenderens valg affattes på et af de officielle sprog. Svaret skal affattes på det samme sprog.«

- 4 Den nævnte forordnings artikel 6 har følgende ordlyd:

»[Unionens] institutioner kan i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område.«

Vedtægten

- 5 Vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) er fastsat ved Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i

disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen (den danske specialudgave 1968(I), s. 30), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013 (EUT 2013, L 287, s. 15).

6 Vedtægtens afsnit I med overskriften »Almindelige bestemmelser« omfatter artikel 1-10c.

7 Vedtægtens artikel 1d fastsætter:

»1. Ved anvendelsen af denne vedtægt er enhver form for forskelsbehandling på grund af [...] sprog [...] forbudt.

[...]

6. Da princippet om ligebehandling og princippet om proportionalitet skal overholdes, skal enhver fravigelse fra dette princip begrundes objektivt og rimeligt og under henvisning til legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken. [...]«

8 Vedtægtens artikel 2 har følgende ordlyd:

»1. Hver institution bestemmer, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge denne vedtægt tilkommer ansættelsesmyndigheden.

2. En eller flere institutioner kan imidlertid overdrage udøvelsen af nogle eller alle de beføjelser, der er tildelt ansættelsesmyndigheden, til en af de andre institutioner eller et interinstitutionelt organ, dog med undtagelse af beslutninger om udnævnelser, forfremmelser eller forflyttelse af tjenestemænd.«

9 Vedtægtens afsnit III har overskriften »Tjenestemandskarrieren«.

10 Dette afsnits kapitel 1 med overskriften »Ansættelse« omfatter vedtægtens artikel 27-34, idet artikel 27, stk. 1, fastsætter følgende:

»Det skal ved ansættelse tilstræbes, at institutionen råder over de bedst kvalificerede tjenestemænd, både med hensyn til kompetence, arbejdsindsats og integritet, og at disse udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgerne i Unionens medlemsstater. Ingen stillinger kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat.«

11 Vedtægtens artikel 28 bestemmer:

»Til tjenestemand kan kun udnævnes en person, der:

[...]

d) med forbehold af bestemmelserne i artikel 29, stk. 2, [som vedrører vedtagelsen af en anden ansættelsesprocedure end udvælgelsesproceduren ved ansættelse af seniormanagere samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer] har bestået en udvælgelsesprøve baseret på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver; på de i bilag III fastsatte betingelser

[...]

f) beviser, at han har indgående kundskaber i et af Unionens sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Unionens sprog i det omfang, dette er nødvendigt for hans hverv.«

12 Vedtægtens bilag III har overskriften »Udvælgelsesprocedure«. Dette bilags artikel 1 fastsætter:

»1. Ansættelsesmyndigheden giver meddelelse om udvælgelsesprøver efter høring af Det Paritetiske Samarbejdsudvalg.

Den bør specificere:

a) udvælgelsesprøvens karakter (intern udvælgelsesprøve for institutionen, intern udvælgelsesprøve for institutionerne, generel udvælgelsesprøve, eventuelt udvælgelsesprøve, der er fælles for to eller flere institutioner)

b) enkelthederne (udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser, på grundlag af prøver eller på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver)

c) arbejdets art og område for de stillinger, der skal besættes, samt den foreslåede ansættelsesgruppe og lønklasse

d) de til de stillinger, der skal besættes, nødvendige diplomer og andre kvalifikationsbeviser eller praktiske erfaringer [...]

e) ved en udvælgelse på grundlag af prøver: disses karakter og vurderingen af dem

f) eventuelt de sprogkundskaber, der er nødvendige på grund af den ledige stillings særlige karakter

g) eventuelt aldersgrænsen samt udskydelse af aldersgrænsen for ansatte, der i mindst et år har været i institutionens tjeneste

h) det seneste tidspunkt for modtagelse af ansøgninger

[...]«

13 Dette bilags artikel 7 har følgende ordlyd:

»1. Efter høring af Vedtægtsudvalget overdrager institutionerne Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor [(EPSO)] ansvaret for, at de nødvendige foranstaltninger træffes, så det sikres, at der anvendes ensartede standarder i procedurerne for udvælgelse af Unionens tjenestemænd [...]«

Afgørelse 2002/620/EF

14 EPSO blev oprettet ved Europa-Parlamentets, Rådets, Kommissionens, Domstolens, Revisionsrettens, Det Økonomiske og Sociale Udvalgs, Regionsudvalgets og Ombudsmandens afgørelse 2002/620/EF af 25. juli 2002 (EFT 2002, L 197, s. 53).

- 15 Artikel 2, stk. 1, første punktum, i denne afgørelse fastsætter, at EPSO bl.a. udøver de udvælgelsesbeføjelser, som i henhold til bilag III til vedtægten er overdraget til ansættelsesmyndighederne i de institutioner, der har undertegnet afgørelsen.
- 16 Artikel 4, sidste punktum, i afgørelse 2002/620 bestemmer, at klager på de områder, der er omfattet af denne afgørelse, rettes mod Kommissionen.

De øvrige gældende bestemmelser

De generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver

- 17 Den 27. februar 2015 offentliggjorde EPSO i *Den Europæiske Unions Tidende* et dokument med overskriften »Generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver« (EUT 2015, C 70 A, s. 1), hvis første side præciserer, at disse »generelle regler er en integrerende del af meddelelsen om udvælgelsesprøver, og [at de] sammen med meddelelsen udgør [...] den bindende ramme for udvælgelsesproceduren«.
- 18 Punkt 1.3 i disse generelle regler med overskriften »Adgangskriterier« bestemmer for så vidt angår sprogkundskaber:

»[...]

Det har længe været almindelig praksis at benytte engelsk, fransk og tysk til intern kommunikation i EU-institutionerne, og det er også de sprog, der hyppigst er brug for i forbindelse med kommunikation udadtil og ved sagsbehandling.

Valget af andet sprog ved udvælgelsesprøver er blevet fastlagt under hensyntagen til tjenestens interesse, således at nyansatte straks skal kunne [indgå i arbejdet] og i stand til at kommunikere effektivt i deres daglige arbejde. Ellers kan der være alvorlig risiko for, at institutionerne ikke kan fungere effektivt.

Af hensyn til ligebehandling skal alle ansøgere – også dem, hvis første officielle sprog er et af de tre nævnte – aflægge nogle af prøverne på deres andet sprog (skal være et af de tre nævnte sprog). Ved at vurdere specifikke kompetencer på denne måde, vil institutionerne kunne bedømme, om ansøgere er i stand til straks at indgå i et miljø, som ligger tæt op ad den virkelighed, som de vil komme til at arbejde i. Disse bestemmelser er ikke til hinder for, at man som ansat senere vil kunne følge kurser i et tredje arbejdssprog, jf. artikel 45, stk. 2, i vedtægten [...]«

EPSO's omtvistede meddelelse

- 19 Retten redegjorde i den appellerede doms præmis 1-13 for indholdet af EPSO's omtvistede meddelelse på følgende måde:
- »1 Den 12. maj 2016 offentliggjorde [EPSO] i *Den Europæiske Unions Tidende* [EPSO's omtvistede meddelelse]. [...]

2 Det anføres [...] i indledningen til [EPSO's omtvistede] meddelelse, at sidstnævnte, sammen med de generelle regler [...] udgør den juridisk bindende ramme for den pågældende udvælgelsesprocedure. Det præciseres imidlertid heri, at bilag II til de generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver [...] ikke gælder for den pågældende udvælgelsesprocedure og erstattes af bestemmelserne i bilag II til [EPSO's omtvistede meddelelse].

[...]

4 I den del af [EPSO's omtvistede] meddelelse med overskriften »Kan jeg søge?«, der fastlægger de betingelser, som de interesserede personer skal opfylde, når ansøgningen valideres, kræves som særlige adgangsbetingelser et »minimumsniveau C1 [i den fælles europæiske referenceramme for sprog (CEFR)] i et af de 24 officielle EU-sprog«, idet dette sprog angives som »sprog 1« til udvælgelsesprøven, og et »minimumsniveau B2 [i CERF] i engelsk, fransk eller tysk«. Dette andet sprog, der angives som »sprog 2« til udvælgelsesprøven, må ikke være det samme som det sprog, ansøgeren har valgt som sprog 1.

5 Det præciseres ligeledes heri, at »[a]nsøgningskemaet skal udfyldes på engelsk, fransk eller tysk«.

6 I samme del af [EPSO's omtvistede] meddelelse anføres, at »[s]prog 2 skal være engelsk, fransk eller tysk«, at »[d]isse sprog er EU-institutionernes vigtigste arbejdssprog [...], og [at] nyansatte [...] i tjenestens interesse [skal] være i stand til umiddelbart at arbejde og kommunikere effektivt på mindst et af disse sprog i deres daglige arbejde«. Ansøgerne opfordres i denne henseende til at gøre sig bekendt med bilag II til [EPSO's omtvistede] meddelelse med overskriften »Begrundelse for sprogordningen for denne udvælgelsesprocedure«, hvori der »findes yderligere oplysninger om, hvilke sprogkundskaber der kræves til denne udvælgelsesprøve«.

[...]

8 Indledningen til bilag II til [EPSO's omtvistede] meddelelse er affattet således:

»Denne udvælgelsesprøve henvender sig til specialister, og formålet er at ansætte administratorer inden for revision. Kravene i afsnittet »KAN JEG SØGE?« i denne meddelelse er udtryk for EU-institutionernes primære krav om specialistfærdigheder, erfaring og viden og kravet om, at nyansatte skal være i stand til at arbejde effektivt, især i samarbejdet med kollegerne.

Det er grunden til, at ansøgerne skal vælge deres andet sprog til udvælgelsesprøven blandt et begrænset antal officielle EU-sprog. Begrænsningen skyldes også budgetmæssige og praktiske forhold og karakteren af EPSO's udvælgelsesmetoder, som er beskrevet i punkt 1, 2 og 3 nedenfor. Sprogkravene til denne udvælgelsesprøve er vedtaget af EPSO's bestyrelse under hensyntagen til disse faktorer og en række andre særlige krav, som enten har at gøre med arbejdets karakter eller de pågældende EU-institutioners særlige behov.

Hovedformålet med denne udvælgelsesprøve er at oprette en reserve af administratorer med henblik på ansættelse i Europa-Kommissionen og for et begrænset antal i Den Europæiske Revisionsret. Det er vigtigt, at de nyansatte administratorer umiddelbart kan indgå i arbejdet og kommunikere med deres kolleger og overordnede. Ifølge kriterierne for sprogbrugen i forbindelse med EU's udvælgelsesprocedurer, som er beskrevet nedenfor i punkt 2, er det EU-institutionernes holdning, at engelsk, fransk og tysk er de mest oplagte valg som andet sprog til denne udvælgelsesprøve.

I betragtning af at engelsk, fransk og tysk er de tre sprog, som EU-institutionernes personale oftest benytter ved mundtlig kommunikation, oversættelser og administrativ kommunikation, skal ansøgerne tilbyde mindst et af disse sprog som et af de to obligatoriske sprog.

Desuden vurderes det at være vigtigt at have et godt kendskab til engelsk, fransk eller tysk for at kunne analysere de revideredes situation, holde oplæg, gennemføre drøftelser og skrive rapporter, så der sikres et effektivt samarbejde og en god informationsudveksling med de reviderede tjenester og de berørte myndigheder.

Ansøgerne skal udfylde onlineansøgningen på deres andet udvælgelsesprog (engelsk, fransk eller tysk), og det er også disse sprog, som anvendes i fælles meddelelser fra EPSO til ansøgere, der har indsendt en gyldig ansøgning, og i forbindelse med visse af de prøver, der er beskrevet i punkt 3.«

- 9 Punkt 1 i bilag II til [EPSO's omtvistede] meddelelse med overskriften »Begrundelse for valg af sprog til de enkelte udvælgelsesprocedurer« bestemmer følgende:

»Ifølge EU-institutionerne bør beslutningen om, hvilke sprog der i praksis kan anvendes ved de forskellige udvælgelsesprocedurer og herunder især begrænsningerne i valget af sprog, træffes ud fra følgende overvejelser:

- i) Krav om, at nyansatte umiddelbart skal kunne indgå i arbejdet

Nyansatte skal umiddelbart kunne indgå i arbejdet og være i stand til at udføre de opgaver, som de er blevet ansat til. EPSO har således til opgave at sikre, at de beståede ansøgere har en passende viden og en sprogkombination, som gør, at de er i stand til at arbejde effektivt, herunder navnlig at de beståede ansøgere er i stand til at kommunikere effektivt med deres kolleger og overordnede i det daglige arbejde.

Det kan derfor være berettiget at afholde nogle prøver på et begrænset antal fællessprog, så det sikres, at alle ansøgere er i stand til at arbejde på mindst et af disse sprog, uanset deres første officielle sprog. I modsat fald ville der være stor risiko for, at en væsentlig del af de beståede ansøgere ville være ude af stand til at udføre det arbejde, som de var blevet ansat til, inden for en overskuelig tid. Samtidig ville det stride mod det indlysende faktum, at personer, der søger om ansættelse som EU-embedsmand, er indstillet på at arbejde i en international organisation, som er nødt til at anvende fælles arbejdssprog for at kunne fungere korrekt og udføre de opgaver, som den har fået pålagt i EU-traktaterne.

- ii) Udvælgelsesprocedurens karakter

I visse tilfælde kan det også være berettiget at begrænse ansøgernes muligheder for valg af sprog på grund af udvælgelsesprocedurens karakter.

I overensstemmelse med vedtægtens artikel 27 vurderer EPSO ansøgerne ved hjælp af almindelige udvælgelsesprøver med det formål at evaluere deres færdigheder og bedre kunne forudsige, om ansøgerne vil være egnede til at udføre de pågældende arbejdsopgaver.

Assessmentcentret er en udvælgelsesmetode, der består i en standardiseret vurdering af ansøgerne på grundlag af forskellige setups, der iagttages af flere medlemmer af udvælgelseskomitéen. Under vurderingen anvendes der en kompetenceramme, som ansættelsesmyndigheden har fastsat på forhånd, og en fælles metode for pointtildeling og en fælles beslutningstagning.

En sådan vurdering af de særlige færdigheder bevirker, at EU-institutionerne kan afgøre, om ansøgerne er i stand til umiddelbart at fungere i et miljø, som ligger tæt op ad de konkrete arbejdsforhold. Der foreligger et omfattende videnskabeligt forskningsmateriale, som viser, at assessmentcentre, der simulerer virkelighedsnære arbejdssituationer, er den bedste indikator for realistiske præstationer. Assessmentcentre anvendes derfor overalt i verden. I betragtning af ansættelsesforholdenes længde og graden af mobilitet i EU-institutionerne er denne form for vurdering af afgørende betydning, især ved udvælgelsen af tjenestemænd.

For at sikre, at ansøgerne vurderes lige, og at de kan kommunikere direkte med bedømmerne og de øvrige ansøgere, som deltager i øvelsen, vurderes ansøgerne sammen i en gruppe med et fælles sprog. Medmindre assessmentcentret indgår i en udvælgelsesprøve med et enkelt hovedsprog, kræves det, at assessmentcentret tilrettelægges med brug af et begrænset antal sprog.

iii) Budgetmæssige og praktiske krav

Af flere grunde vil det ifølge EPSO's bestyrelse ikke kunne lade sig gøre at afholde assessmentcenterfasen af en enkelt udvælgelsesprøve på alle officielle EU-sprog.

For det første ville det afstedkomme et meget stort forbrug af ressourcer, som ville gøre det umuligt for EU-institutionerne at dække deres ansættelsesbehov inden for de nuværende budgetrammer. Det ville heller ikke være en rimelig måde at anvende de europæiske skatteborgeres penge på.

For det andet ville gennemførelsen af et assessmentcenter med brug af alle officielle sprog kræve, at der blev anvendt et stort antal tolke i forbindelse med EPSO's udvælgelsesprøver, og at der var adgang til egnede lokaler med tolkekabiner.

For det tredje ville der skulle bruges et meget større antal medlemmer af udvælgelseskomitéerne for at kunne dække ansøgernes forskellige sprog.«

10 Punkt 2 i bilag II til [EPSO's omtvistede] meddelelse, der har overskriften »Kriterier for valg af sprog til de enkelte udvælgelsesprocedurer«, lyder således:

»Hvis ansøgernes valg af sprog skal begrænses til et mindre antal officielle EU-sprog, er EPSO's bestyrelse nødt til i hvert enkelt tilfælde at afgøre, hvilke sprog der skal anvendes til de enkelte almindelige udvælgelsesprøver, ud fra følgende kriterier:

- i) eventuelle interne særregler om sprogbrug i den pågældende institution eller det pågældende organ
- ii) særlige krav som følge af opgavernes karakter og de(n) pågældende institution(er)s særlige behov
- iii) de oftest benyttede sprog i de(n) pågældende institution(er) vurderet ud fra:
  - de oplyste og dokumenterede sprogfærdigheder på niveau B2 eller derover, jf. [CEFR], blandt EU-tjenestemænd i aktiv tjeneste
  - det sprog, der oftest oversættes til ved oversættelse af dokumenter til intern brug i EU-institutionerne
  - det sprog, der oftest benyttes ved udarbejdelse af dokumenter internt i EU-institutionerne, og som derefter oversættes med henblik på eksternt brug

iv) sprog benyttet til administrativ kommunikation internt i de(n) pågældende institution(er).«

11 Endelig fremgår følgende af punkt 3 i bilag II til [EPSO's omtvistede] meddelelse med overskriften »Kommunikationssprog«:

»I dette afsnit gennemgås reglerne for kommunikationen mellem EPSO og eventuelle ansøgere og sprogbrugen i denne sammenhæng. Der kan i den enkelte meddelelse om udvælgelsesprøve være fastsat andre særlige krav.

EPSO tager behørigt hensyn til ansøgernes ret til som unionsborgere at kommunikere på deres modersmål. EPSO er desuden opmærksom på, at ansøgere, som har valideret deres ansøgning, er potentielle medlemmer af EU-embedsværket, og at de som sådan er omfattet af de rettigheder og pligter, som er indeholdt i vedtægten. Det er derfor EU-institutionernes holdning, at EPSO så vidt muligt bør kommunikere med ansøgerne og stille oplysninger til rådighed om deres ansøgninger på alle officielle EU-sprog. Som følge heraf vil det faste materiale på EPSO's websted, meddelelserne om udvælgelsesprøve og de generelle regler [for] almindelige udvælgelsesprøver foreligge på alle officielle EU-sprog.

Det angives i hver enkelt meddelelse om udvælgelsesprøve, hvilket sprog der skal anvendes til at udfylde onlineansøgningen. Vejledningen i, hvordan ansøgningen udfyldes, skal foreligge på alle officielle sprog. Disse bestemmelser vil være gældende i overgangsperioden, indtil der er indført en onlineprocedure for den indledende ansøgning på alle officielle sprog.

Når ansøgerne har valideret deres indledende ansøgning, vil EPSO af hensyn til en hurtig og effektiv kommunikation kun benytte sig af et begrænset antal officielle EU-sprog, når det ved hjælp af fælles meddelelser henvender sig til store grupper af ansøgere. Det vil i praksis sige ansøgernes første eller andet sprog som angivet i den pågældende meddelelse om udvælgelsesprøve.

Ansøgerne kan kontakte EPSO på et hvilket som helst officielt EU-sprog, men hvis EPSO skal være i stand til at håndtere henvendelserne effektivt, opfordres ansøgerne til at anvende et begrænset antal sprog, hvorved EPSO's personale sprogligt er i stand til at besvare forespørgslerne uden brug af oversættelse.

En række prøver kan også afholdes på et begrænset antal officielle EU-sprog for at sikre, at ansøgerne har de sprogfærdigheder, der kræves for at kunne deltage i udvælgelsesprøvens assessmentcenter. Sprogkravene til de forskellige prøver vil blive angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøve.

Disse ordninger vil ifølge EU-institutionerne sikre en fair og passende balance mellem tjenestens interesser og princippet om flersprogethed, og at der ikke må diskrimineres på grundlag af sprog. Kravet om, at ansøgerne som andet sprog skal vælge et sprog, som er forskelligt fra deres første sprog (normalt modersmål eller tilsvarende), sikrer, at ansøgerne kan sammenlignes på lige fod [...]«

12 I den del af [EPSO's omtvistede] meddelelse, der har overskriften »Hvordan finder udvælgelsen sted?«, anføres i punkt 1, at multiple choice-prøverne på computer, dvs. prøverne i verbalt ræsonnement, numerisk ræsonnement og abstrakt ræsonnement, som udgør første del af den pågældende udvælgelsesprocedure, afholdes på det sprog, som hver ansøger har valgt som første sprog i udvælgelsesproceduren.

13 Ifølge punkt 3 i den nævnte del vil de ansøgere, der samlet har opnået de højeste antal point ved »udvælgelsen efter kvalifikationer«, som udgør den anden del af den udvælgelsesprøve, der er omhandlet i [EPSO's omtvistede] meddelelse, desuden blive indkaldt til et assessmentcenter, hvor de, på det sprog, som de har valgt som det andet sprog i udvælgelsesprøven, skal aflægge en række prøver, som er sidste del af udvælgelsesprøven, der omfatter flere prøver, der har til formål at bedømme ansøgerne[s] forskellige kompetencer.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. august 2016 anlagde Den Italienske Republik et søgsmål med påstand om annullation af EPSO's omtvistede meddelelse. Kongeriget Spanien intervenerede til støtte for Den Italienske Republik.
- 21 Med søgsmålet bestred Den Italienske Republik lovligheden af to dele af den sprogordning, der var blevet indført ved EPSO's omtvistede meddelelse, og som begrænsede valget af dels udvælgelsesprøvens andet sprog, dels kommunikationssproget mellem ansøgerne og EPSO til engelsk, fransk og tysk.
- 22 I første omgang undersøgte Retten samlet det tredje og det syvende anbringende, der vedrørte denne sprogordnings første del.
- 23 I denne henseende bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 62, at begrænsningen til engelsk, fransk og tysk af valget af det andet sprog til den udvælgelsesprøve, der var omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse (herefter »begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2« eller »den omhandlede begrænsning«), i det væsentlige udgjorde en forskelsbehandling på grund af sprog, som principielt er forbudt i henhold til vedtægtens artikel 1d, stk. 1, samtidig med, at den tilføjede, at en sådan forskelsbehandling kunne være begrundet.
- 24 Følgelig undersøgte den i den appellerede doms præmis 63-199, om der forelå en sådan begrundelse.
- 25 Inden for rammerne af denne undersøgelse efterprøvede Retten i den appellerede doms præmis 80-100 de tre begrundelser, der var anført i EPSO's omtvistede meddelelse med henblik på at begrunde den omhandlede begrænsning.
- 26 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 88, at hverken de budgetmæssige og praktiske krav eller operationelle begrænsninger eller den særlige karakter af prøverne i assessmentcentret kunne begrunde den konstaterede forskelsbehandling.
- 27 I denne sammenhæng fastslog Retten i den appellerede doms præmis 91, at selv om kravet om, at nyansatte umiddelbart skal kunne indgå i arbejdet, eventuelt kan være egnet til at begrunde en begrænsning til de tre omhandlede sprog, var hverken budgetmæssige og praktiske krav eller udvælgelsesprocedurens karakter begrundelser, der kunne begrunde en sådan begrænsning.
- 28 Med hensyn til den første af disse tre begrundelser bemærkede Retten for det første i den appellerede doms præmis 93 og 94, at de betragtninger, der er anført i indledningen til og punkt 1, nr. i), i bilag II til EPSO's omtvistede meddelelse – selv om de indikerer, at det er i tjenestens interesse, at de nyansatte kan udføre deres opgaver og kommunikere effektivt fra det tidspunkt, hvor de varetager deres funktioner – ikke i sig selv er tilstrækkelige til at godtgøre, at

det omhandlede hverv, nemlig hvervet som administrator inden for revision i de institutioner, der er omhandlet i den omtvistede meddelelse, konkret nødvendiggør et tilstrækkeligt kendskab til engelsk, fransk eller tysk, idet de øvrige officielle EU-sprog udelukkes.

- 29 For det andet fastslog Retten i den appellerede doms præmis 95-98, at denne analyse ikke afkræftes af beskrivelsen af de opgaver, som de ansatte beståede ansøgere skulle udføre, således som den fremgik af EPSO's omtvistede meddelelse, eftersom det ikke var muligt alene ud fra denne beskrivelse at godtgøre, at de tre sprog, som valget af sprog 2 til den omhandlede udvælgelsesprøve var begrænset til, alle gjorde det muligt for de ansøgere, der havde bestået denne udvælgelsesprøve, umiddelbart at indgå i arbejdet. Retten fandt, at ingen oplysninger i denne meddelelse om udvælgelsesprøve gjorde det muligt at godtgøre en faktisk anvendelse af disse tre sprog ved udførelsen af de opgaver, der var opregnet i bilag I til meddelelsen, eller ved afholdelsen af oplæg, gennemførelsen af drøftelser og rapportskrivning, hvortil der var henvist i indledningen til bilag II til meddelelsen. Ligeledes fremgik det hverken på nogen måde af den nævnte meddelelse eller af oplysninger, der fremgik af akterne i den foreliggende sag, at de tre fornævnte sprog rent alle faktisk anvendtes i relationerne mellem de administratorer, der varetog revisionsopgaver, og de reviderede enheder eller tjenestegrene samt de kompetente myndigheder.
- 30 Retten konkluderede følgelig i den appellerede doms præmis 100, at kravet om, at nyansatte umiddelbart skal kunne indgå i arbejdet, henset til den vage og generelle formulering, der var anvendt i EPSO's omtvistede meddelelse, samt manglen på konkrete oplysninger til støtte herfor, ikke kunne begrunde begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2.
- 31 Under disse omstændigheder efterprøvede Retten derefter, om de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt til støtte for denne begrundelse, kunne godtgøre, at den omhandlede begrænsning, henset til de ledige stillingers specifikke karakter, var objektivt og rimeligt begrundet i kravet om at råde over administratorer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet.
- 32 Med henblik på denne efterprøvelse undersøgte Retten i første række i den appellerede doms præmis 106-149 oplysningerne vedrørende Kommissionens interne praksis på det sproglige område, nemlig:
- meddelelse SEC(2000) 2071/6 af 29. november 2000 fra Kommissionens formand om forenkling af beslutningsprocessen og referatet af det 1502. møde i Kommissionen af 29. november 2000, udarbejdet den 6. december 2000 (PV(2002) 1502) vedrørende kommissærkollegiets godkendelse af denne meddelelse
  - Kommissionens forretningsorden (EUT 2000, L 308, s. 26), som ændret ved Kommissionens afgørelse 2010/138/EU, Euratom af 24. februar 2010 (EUT 2010, L 55, s. 60) (herefter »forretningsordenen«), og gennemførelsesbestemmelserne til denne forretningsorden (C(2010) 1200 final)
  - et uddrag af Kommissionens Manual for operationelle procedurer med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren« og visse dokumenter vedrørende denne
  - bilaget til Kommissionens meddelelse SEC(2006) 1489 final af 20. december 2006 vedrørende oversættelse ved Kommissionen med overskriften »Regler for oversættelse efter 2006« (herefter »oversættelsesregler efter 2006«).

- 33 Hvad navnlig angår meddelelse SEC(2000) 2071/6 undersøgte Retten denne i den appellerede doms præmis 112-117, idet den i dommens præmis 113 fastslog, at »[dens genstand] i det væsentlige består i at bedømme kommissærkollegiets forskellige typer beslutningsprocedurer, således som disse var fastsat i Kommissionens forretningsorden, i den affattelse, der var gældende på det tidspunkt, hvor [denne] meddelelse blev [udstedt], og at foreslå en forenkling heraf. Det er i en sådan kontekst og med henvisning til en præcis type procedure, nemlig den skriftlige procedure, at det i punkt 2.2 i den pågældende meddelelse er anført, at »dokumenter skal udsendes på Kommissionens tre arbejdssprog«, uden i øvrigt at nævne disse. Selv om denne ene henvisning indeholder udtrykket »arbejdssprog«, er den imidlertid ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at engelsk, fransk og tysk er de sprog, der rent faktisk anvendes af alle Kommissionens tjenestegrene i deres daglige arbejde«. Efter at Retten i den nævnte doms præmis 114-116 havde anført, at denne henvisnings rækkevidde desuden nuanceres af andre afsnit i meddelelse SEC(2000) 2071/6, konkluderede den i samme doms præmis 117, at denne meddelelse »ikke [gør det] muligt at udlede nyttige konklusioner om den faktiske brug af engelsk, fransk og tysk i det daglige arbejde i Kommissionens tjenester, eller så meget desto mere i forbindelse med udøvelsen af de opgaver, der er omhandlet i [EPSO's omtvistede] meddelelse«.
- 34 Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 118, at denne konstatering ikke kunne drages i tvivl af de øvrige tekster, henset til hvilke Kommissionen foreslog at analysere meddelelse SEC(2000) 2071/6, dvs. Kommissionens forretningsorden, gennemførelsesbestemmelserne hertil samt dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«, idet den prøvede disse tre tekster en efter en i denne doms præmis 119-121.
- 35 I den appellerede doms præmis 132 bemærkede Retten i denne forbindelse, at de i denne doms præmis 34 omhandlede tekster samlet set ikke kunne anses for at være gennemførelsesbestemmelser, i forretningsordenen, til den generelle sprogordning, der er fastsat i forordning nr. 1/58, som omhandlet i sidstnævntes artikel 6. Som Kommissionen ligeledes har præciseret, »afspejler disse tekster kun en længe fastsat administrativ praksis i denne institution, der består i at bruge engelsk, fransk og tysk som sprog, hvorpå dokumenter skal gøres tilgængelige med henblik på at blive forelagt kommissærkollegiet til godkendelse«. Efter bl.a. i den appellerede doms præmis 133 og 134 at have konstateret, at navnlig dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«, som var et uddrag af Manual for operationelle procedurer, ikke kunne opfattes som en afgørelse fra Kommissionens formand om at fastsætte sprogene for fremlæggelse af de dokumenter, der skal forelægges kommissærkollegiet, bemærkede Retten desuden i denne doms præmis 135, at Kommissionen havde erkendt, at der ikke fandtes en intern afgørelse om fastsættelse af Kommissionens arbejdssprog.
- 36 Efter at have foretaget disse »indledende præciseringer« konstaterede Retten efterfølgende i den appellerede doms præmis 136, at samtlige de af Kommissionen fremlagte tekster, for så vidt som de alene havde til formål at fastlægge de sprog, der var nødvendige for forløbet af de forskellige beslutningsprocedurer i Kommissionen, ikke kunne begrunde en begrænsning til engelsk, fransk og tysk af valget af sprog 2 til udvælgelsesproceduren, henset til den specifikke karakter af de i EPSO's omtvistede meddelelse omhandlede stillinger.
- 37 I denne henseende præciserede Retten i den appellerede doms præmis 137, at det ikke fremgår af disse tekster, at der findes en nødvendig sammenhæng mellem Kommissionens beslutningsprocedurer, navnlig dem, der finder sted i kommissærkollegiet, og de opgaver, som de bestående ansøgere fra den omtvistede udvælgelsesprøve skal udføre. Selv om det antages, at medlemmerne af en bestemt institution udelukkende bruger et eller visse sprog ved deres

forhandlinger, kan det nemlig ikke antages, uden yderligere forklaringer, at en nyansat tjenestemand, som ikke behersker nogen af disse sprog, ikke er i stand til straks at levere et nyttigt arbejde i den pågældende institution.

- 38 Retten bemærkede desuden i den appellerede doms præmis 138, at det heller ikke fremgår af de af Kommissionen fremlagte tekster, at alle de tre sprog, der kvalificeres som »processprog«, rent faktisk anvendes af Kommissionens tjenestegrene i deres daglige arbejde. Endvidere lader meddelelse SEC(2000) 2071/6 forstå, at det ikke er den tjenestegren, der materielt set er ansvarlig for affattelsen af et dokument, men Generaldirektoratet for Oversættelse, som udarbejder versionerne af dette dokument på de »processprog«, der er nødvendige med henblik på deres fremsendelse til kommissærkollegiet. I denne doms præmis 139 tilføjede den, at for så vidt som ingen tjenestemand er forpligtet til at have et tilfredsstillende kendskab til alle de tre sprog, der kræves i EPSO's omtvistede meddelelse, er det vanskeligt at forestille sig, at udarbejdelsen af et udkast til retsakt i de sprogversioner, der kræves med henblik på dettes fremsendelse til dette kommissærkollegium, på samme tid fordeles mellem et tilsvarende antal tjenestemænd, som henhører under den tjenestegren, der har ansvaret for udarbejdelsen af dette udkast. Efter i den nævnte doms præmis 140-143 at have forkastet Kommissionens argumenter vedrørende meddelelse SEC(2006) 1489 final bemærkede Retten i øvrigt i dommens præmis 144-148, at de tekster, der var blevet fremlagt af denne institution, langt fra indikerede, at der udelukkende gøres brug af de tre »processprog« i de procedurer, som de vedrører.
- 39 Henset til denne analyse udtalte Retten i den appellerede doms præmis 149, at de omhandlede tekster ikke kunne godtgøre, at den omhandlede begrænsning var egnet til at opfylde tjenestens reelle behov og følgelig, henset til den specifikke karakter af de i denne meddelelse omhandlede stillinger, at godtgøre, at tjenestegrenen har en interesse i, at de nyansatte umiddelbart kan indgå i arbejdet.
- 40 I anden række undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 150-165 oplysningerne om de sprog, der anvendes af Kommissionens ansatte, som udfører revisionsopgaver.
- 41 For det første undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 152-163 bilaget med overskriften »[D]ati sulla diffusione dell'inglese, del francese e del tedesco utilizzate come lingue veicolari dal personale della Commissione in funzione nel settore dell'audit al 30.09.2016« (oplysninger om anvendelsen af engelsk, fransk og tysk som kommunikationssprog for de ansatte i Kommissionen, der arbejder på revisionsområdet pr. 30.9.2016), og konstaterede i denne doms præmis 157, at disse oplysninger ikke gjorde det muligt, hverken alene eller sammen med de tekster, der var blevet undersøgt i den nævnte doms præmis 106-149, at godtgøre, hvilket eller hvilke kommunikationssprog der rent faktisk anvendes af de pågældende tjenestegrene i deres daglige arbejde, eller endog det eller de sprog, som er uundværlige for udførelsen af revisionsopgaver. Retten fandt følgelig, at disse oplysninger ikke gjorde det muligt at godtgøre, hvilket eller hvilke sprog, der gjorde de ansøgere, som havde bestået den i EPSO's omtvistede meddelelse omhandlede udvælgelsesprøve, og som havde et tilfredsstillende kendskab til disse sprog, til administratorer, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet. I samme doms præmis 158 tilføjede den, at de supplerende oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sprogkunderskaberne hos Kommissionens ansatte, som arbejdede på revisionsområdet, og som henhørte under ansættelsesgruppen AST og kategorien kontraktansatte, af de samme grunde ikke var relevante for løsningen af den tvist, der var indbragt for den.

- 42 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 159 havde mindet om sin retspraksis – hvorefter en begrænsning af ansøgerne til en udvælgelsesprøves valg af det andet sprog til et begrænset antal af de officielle sprog ikke kan anses for objektivt begrundet og proportional, når der blandt disse sprog, ud over et sprog, som det er ønskeligt eller endog nødvendigt at have kendskab til, findes andre sprog, som ikke giver de potentielt beståede ansøgere fra en udvælgelsesprøve nogen særlig fordel i forhold til et andet officielt sprog – antog den i denne doms præmis 160, at selv om det måtte antages, at sprogkundskaberne hos de ansatte i aktiv tjeneste kunne indikere, at en nyansat for umiddelbart at kunne indgå i arbejdet hvad angår den interne kommunikation skulle beherske et sprog, som var særligt udbredt blandt disse ansatte, kunne de omhandlede oplysninger ikke begrunde den i EPSO's omtvistede meddelelse foretagne begrænsning af valget af sprog 2.
- 43 I denne henseende bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 161, at det nemlig fulgte af en gennemgang af oplysningerne vedrørende de sprog, der var oplyst som »sprog 1« og »sprog 2«, at kun et tilfredsstillende kendskab til engelsk ville kunne anses for at give de potentielt beståede ansøgere fra den omhandlede udvælgelsesprøve en fordel. Derimod gjorde disse oplysninger det ikke muligt at forklare, hvorfor en ansøger, der f.eks. havde et indgående kendskab til italiensk og et tilfredsstillende kendskab til tysk, umiddelbart kunne indgå i arbejdet for så vidt angår den interne kommunikation, mens dette ikke ville være tilfældet med en ansøger, som havde et indgående kendskab til italiensk og et tilfredsstillende kendskab til nederlandsk. Hvad desuden angik oplysningerne vedrørende »sprog 3« præciserede Retten i denne doms præmis 162, at selv om indholdet af disse ikke på nogen måde ændrede denne bedømmelse, kunne der under alle omstændigheder ikke tages hensyn til disse, eftersom det ikke fremgik af det af Kommissionen fremlagte bilag, at de deri omhandlede ansatte allerede havde udvist en evne til at arbejde på deres tredje sprog.
- 44 Retten konkluderede således i den appellerede doms præmis 163, at oplysningerne vedrørende sprogkundskaberne hos de ansatte i Kommissionen, som udfører revisionsopgaver, ikke gjorde det muligt at begrunde den omhandlede begrænsning, henset til formålet om at råde over beståede ansøgere, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 45 Hvad for det andet angik det dokument, som Kommissionen havde fremlagt, der indeholdt oplysninger indsamlet i dens tjenestegren for intern revision, hvoraf det ifølge denne institution fremgik, at sidstnævntes kontakter med andre af Kommissionens tjenestegrene udelukkende foregår på engelsk og fransk, mens de endelige revisionsrapporter kun vedtages på engelsk, fandt Retten i den appellerede doms præmis 164 og 165, at dette dokument ikke var relevant, da det ikke indeholdt nogen oplysninger, der kunne godtgøre en brug af tysk som arbejdssprog eller fællessprog i de pågældende tjenestegrene.
- 46 I tredje række undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 166-187 oplysningerne vedrørende Revisionsrettens virksomhed. Hvad for det første angik Revisionsrettens afgørelse 22-2004 af 25. maj 2004 om regler vedrørende oversættelse af dokumenter med henblik på møder, som afholdes af Revisionsrettens medlemmer, af revisionsgrupper og af den administrative komité (herefter »afgørelse 22-2004«) fastslog Retten i denne doms præmis 172, at denne afgørelse ikke var relevant i det foreliggende tilfælde, for så vidt som den ikke indeholder nogen oplysninger vedrørende brugen af tysk som arbejdssprog eller fællessprog i Revisionsrettens tjenestegrene.
- 47 Herefter undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 175-179 en skrivelse af 11. november 1983 fra formanden for Revisionsretten og bilagene hertil, dvs. et referat fra et fortroligt møde af 12. oktober 1982 og en skrivelse fra denne formand af samme dato vedrørende

tolkeordningen og den fysiske organisering af møderne i Revisionsretten (herefter samlet »skrivelsen af 11. november 1983«), idet den bl.a. i denne doms præmis 177 konstaterede, at disse dokumenter ikke gjorde det muligt at afgøre, hvilket eller hvilke arbejdsprog eller fællessprog, der anvendes i de tjenestegrene, hvori de beståede ansøgere fra den i EPSO's omtvistede meddelelse omhandlede udvælgelsesprøve ville blive ansat.

- 48 Endelig undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 181-187 en tabel, som Kommissionen havde fremlagt, med overskriften »LINGUE PARLATE DAL PERSONALE DELLA CORTE DEI CONTI IN SERVIZIO AL 30.09.2016« (sprog, som tales af de ansatte ved Revisionsretten i aktiv tjeneste pr. 30.9.2016), og anførte i denne doms præmis 185, at dette dokument heller ikke gjorde det muligt at fastslå, hvilket eller hvilke sprog, der gjorde de ansøgere, som havde bestået den i EPSO's omtvistede meddelelse omhandlede udvælgelsesprøve, og som havde et tilfredsstillende kendskab til disse sprog, til personer, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet, eftersom det – ligesom de oplysninger, der var blevet fremlagt af Kommissionen for så vidt angår dens egne ansatte – kun opregnede sprogkundskaberne hos forskellige kategorier af tjenestemænd i Revisionsretten.
- 49 Under disse omstændigheder konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 187 og 188, at oplysningerne vedrørende de sprog, der blev anvendt af de ansatte ved Revisionsretten – i lighed med de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sin interne praksis på det sproglige område – ikke gjorde det muligt at fastslå, at den omhandlede begrænsning var begrundet i formålet om, at de ansatte administratorer umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 50 I fjerde række undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 189-196 oplysningerne vedrørende udbredelsen af engelsk, fransk og tysk som udenlandske sprog, der tales og studeres i Europa, og den fastslog i denne doms præmis 195 og 196, at disse oplysninger hverken i sig selv eller sammenholdt med andre oplysninger i sagsakterne kunne begrunde den omhandlede begrænsning, eftersom disse oplysninger i bedste fald kunne vise denne begrænsnings forholdsmæssige karakter, hvis det var blevet godtgjort, at denne opfyldte behovet for at råde over beståede ansøgere, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet, hvilket Kommissionen dog ikke havde bevist.
- 51 Henset til undersøgelsen af alle de oplysninger, som Kommissionen havde fremført, konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 197-199, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at begrænsningen af valget af sprog 2 var objektivt begrundet og stod i forhold til det planlagte vigtigste formål, som bestod i at ansætte administratorer, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet. Det var nemlig ikke tilstrækkeligt at forsvare princippet om en sådan begrænsning med henvisning til det store antal officielle EU-sprog og nødvendigheden af at vælge et mere begrænset antal sprog, endog et enkelt, som interne kommunikationssprog eller »fællessprog«. Henset til vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6, skulle valget af et eller flere specifikke sprog, med udelukkelse af alle de øvrige, endvidere begrundes objektivt.
- 52 Retten tiltrådte følgelig det tredje og det syvende anbringende og annullerede EPSO's omtvistede meddelelse, for så vidt som der heri skete en begrænsning af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 til engelsk, fransk og tysk.
- 53 I anden omgang undersøgte Retten det sjette anbringende vedrørende den anfægtede sprogordnings anden del og som omhandlede en tilsidesættelse af artikel 18 TEUF og af artikel 24, stk. 4, TEUF, af artikel 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, af artikel 1 og 2 i forordning nr. 1/58 samt af vedtægtens artikel 1d, stk. 1 og 6.

Retten tiltrådte i den appellerede doms præmis 222 dette anbringende og annullerede EPSO's omtvistede meddelelse, for så vidt som denne begrænsede valget af kommunikationssprogene mellem ansøgerne og EPSO til engelsk, fransk og tysk.

- 54 Retten gav følgelig i den appellerede doms præmis 223 sagsøgeren medhold og annullerede EPSO's omtvistede meddelelse i sin helhed. Den præciserede desuden i denne doms præmis 225-230, at denne annullation af de grunde, der var anført i selvsamme præmisser, ikke kunne have nogen indvirkning på de ansættelser, der allerede var blevet foretaget på grundlag af de reservelister, der var blevet oprettet efter den omhandlede udvælgelsesprocedure.

Parternes påstande i appellen

- 55 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Såfremt sagen er moden til påkendelse, forkastes søgsmålet i første instans som ugrundet.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne i denne sag og de omkostninger, der blev afholdt i forbindelse med sagen i første instans.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

- 56 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 57 Kommissionen har til støtte for sin appel fremsat tre anbringender.

- 58 Det første og det andet anbringende vedrører lovligheden af begrænsningen af valget af sprog 2 til den omtvistede udvælgelsesprøve til engelsk, fransk og tysk, mens det tredje anbringende vedrører lovligheden af begrænsningen af de sprog, der kan anvendes i kommunikationen mellem de ansøgere, der er omfattet af EPSO's omtvistede meddelelse, og EPSO.

Det første anbringende

- 59 Det første anbringende, der består af tre led, vedrører retlige fejl ved fortolkningen af vedtægtens artikel 1d, stk. 6, og ved fastlæggelsen af den begrundelsespligt, der påhviler Kommissionen, samt en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der påhviler Retten.

Om det første led vedrørende en retlig fejl med hensyn til formålet om at råde over ansøgere, der umiddelbart kan indgå i arbejdet, og om en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der påhviler Retten

– *Parternes argumentation*

- 60 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i forbindelse med sin undersøgelse af oplysningerne vedrørende Kommissionens interne praksis på det sproglige område og de sprog, der anvendes af denne institutions ansatte, som udfører revisionsopgaver, uden begrundelse anvendte ulovlige kriterier ved bedømmelsen af, om disse oplysninger godtgjorde, at den omhandlede begrænsning var begrundet, nemlig i den appellerede doms præmis 137 en nyansat tjenestemands evne til straks at levere et »nyttigt arbejde« i ansættelsesinstitutionen, og i denne doms præmis 159-161 fraværet af en »særlig fordel«, som visse sprog, som valget var begrænset til, giver en sådan tjenestemand. Det forhold, at Retten baserede sig på disse kriterier, er imidlertid ensbetydende med at benægte tjenestens interesse i, at nyansatte umiddelbart kan indgå i arbejdet.
- 61 Hvad nærmere bestemt angår det kriterium, der er nævnt i den appellerede doms præmis 137, har Kommissionen for det første gjort gældende, at eftersom tjenestens interesse kræver ansættelse af ansøgere, der umiddelbart kan indgå i arbejdet, er den omstændighed, at disse ansøgere ikke desto mindre er i stand til at yde »nyttigt arbejde«, ikke relevant.
- 62 Et krav om, at det nyansatte personale umiddelbart skal kunne indgå i arbejdet, har nemlig til formål at sikre kontinuiteten for de ansatte, der gør tjeneste i tjenestegrenen, og går ud over den blotte evne til straks at kunne levere et nyttigt arbejde.
- 63 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at Retten hverken har defineret, hvad begrebet »nyttigt arbejde« dækker, eller underbygget konstateringen af, at det er muligt at udføre et sådant arbejde, hvilket er i strid med begrundelsespligten.
- 64 For det tredje er det »umuligt«, at en nyansat ansøger, som ikke behersker et af de tre sprog, der kan vælges i henhold til EPSO's omtvistede meddelelse som sprog 2, kan levere et nyttigt arbejde i en institution, hvis politiske og styrende ledelsesorgan, dvs. kommissærkollegiet, udelukkende træffer sine interne beslutninger på et af disse tre sprog. I denne henseende har Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at Rettens henvisning til præmis 121 og 122 i dom af 15. september 2016, Italien mod Kommissionen (T-353/14 og T-17/15, EU:T:2016:495), er fejlagtig, for så vidt som De Faste Repræsentanters Komité (Coreper), hvortil der henvises i disse præmisser, er et organ, der specifikt er fastsat i artikel 16, stk. 7, TEU, og som adskiller sig fra de andre institutioner. Den foreliggende sag vedrører imidlertid medlemmer af den samme institution, der både omfatter kollegiet og de forskellige tjenestegrene i denne institution. I øvrigt er den særlige karakter af de opgaver, der skal udføres i tjenestegrenene, uden betydning for den omstændighed, at det er tjenestegrenene, der i sidste ende forelægger ethvert udkast til retsakt for kommissærkollegiet.
- 65 For det fjerde overskred Retten grænserne for sin domstolsprøvelse, da den fandt, at Kommissionen burde have fremlagt yderligere forklaringer for at begrunde den omhandlede begrænsning uden derudover at begrunde en sådan vurdering.
- 66 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har bestridt denne argumentation.

– *Domstolens bemærkninger*

- 67 Det bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis skal EU-institutionerne råde over en vid skønsbeføjelse i forbindelse med tilrettelæggelsen af deres tjenestegrene og navnlig ved fastlæggelsen af kriterierne for kravene til de stillinger, der skal besættes, og ved fastlæggelsen af betingelserne og de nærmere bestemmelser for afholdelsen af en udvælgelsesprøve i henhold til disse kriterier og mere generelt i tjenestens interesse. Institutionerne – og dermed EPSO i de tilfælde, hvor kontoret udøver de beføjelser, som det tillægges af nævnte institutioner – skal på baggrund af deres behov kunne fastlægge de færdigheder, som det er ønskeligt at kræve af de ansøgere, der deltager i udvælgelsesprøver, for at tilrettelægge deres tjenestegrene på en hensigtsmæssig og passende måde (dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 88).
- 68 Institutionerne skal imidlertid i forbindelse med anvendelsen af vedtægten sikre overholdelsen af dennes artikel 1d, der forbyder enhver form for forskelsbehandling på grund af sprog. Selv om bestemmelsens stk. 6 ganske vist fastsætter, at der er mulighed for at begrænse dette forbud, er det på betingelse af, at dette »begrundes objektivt og rimeligt«, og at det sker under henvisning til »legitime målsætninger af almen interesse inden for rammerne af personalepolitikken« (dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 89).
- 69 Den vide skønsbeføjelse som EU-institutionerne råder over for så vidt angår tilrettelæggelsen af deres tjenestegrene, hvilket ligeledes gælder EPSO på de i denne doms præmis 68 nævnte betingelser, er derfor nødvendigvis reguleret ved vedtægtens artikel 1d, således at forskelsbehandling på grund af sprog, der følger af en begrænsning af sprogordningen for en udvælgelsesprøve til et begrænset antal officielle sprog, kun kan tillades, hvis en sådan begrænsning er objektivt begrundet og står i forhold til tjenestens reelle behov. Enhver betingelse vedrørende specifikke sprogkundskaber skal desuden hvile på klare, objektive og forudsigelige kriterier, der gør det muligt for ansøgerne at forstå begrundelserne for denne betingelse og for Unionens retsinstanter at kontrollere lovligheden deraf (jf. i denne retning dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 90-93 og den deri nævnte retspraksis).
- 70 Det tilkommer den institution, der har begrænset sprogordningen i en udvælgelsesprocedure til et begrænset antal officielle EU-sprog, at godtgøre, at en sådan begrænsning er egnet til at opfylde de reelle behov for de hverv, som de ansatte personer vil skulle udføre, at den er proportional i forhold til disse behov, og at den hviler på klare, objektive og forudsigelige kriterier, mens det påhviler Retten at foretage en konkret undersøgelse af, om denne begrænsning er objektivt begrundet og proportional, henset til de nævnte behov (jf. i denne retning dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 93 og 94).
- 71 Inden for rammerne af denne undersøgelse skal Unionens retsinstanter ikke blot tage stilling til den materielle nøjagtighed af de beviser, der henvises til, samt oplysningernes troværdighed og sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner (dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 104).
- 72 Med dette anbringendes første led har Kommissionen i det væsentlige kritiseret Retten for, at den undersøgte begrundelsen for begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 i forhold til et formål, der ikke svarer til det formål, der blev lagt til grund i EPSO's omtvistede meddelelse.

- 73 Det må imidlertid konstateres, at denne kritik hviler på en fejlagtig læsning af den appellerede doms præmis 137 og 159-161, hvis indhold er gengivet i nærværende doms præmis 37, 42 og 43.
- 74 Det følger nemlig af disse præmisser i den appellerede dom, læst i den sammenhæng, de indgår i, at det var i lyset af »kravet om at ansætte administratorer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet«, som bl.a. er anført i bilag II, punkt 1, litra i), til EPSO's omtvistede meddelelse som begrundelse for en sådan begrænsning, at Retten undersøgte, om de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sin interne praksis på det sproglige område og vedrørende de sprog, som denne institutions ansatte, som udfører revisionsopgaver, anvendte, kunne godtgøre, at denne begrænsning var objektivt begrundet og forholdsmæssig.
- 75 Hvad i første række angår den appellerede doms præmis 137 rejste Retten – idet den fastslog, at »det [...] ikke [kan] antages, uden yderligere forklaringer, at en nyansat tjenestemand, som ikke behersker nogen af [de sprog, der kan vælges som sprog 2], ikke er i stand til straks at levere et nyttigt arbejde i [institutionen]« – således på ingen måde tvivl om tjenestens interesse i at råde over administratorer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet, men forsøgte derimod at afgøre, om de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sin interne praksis på det sproglige område, godtgjorde, at det for at imødekomme denne interesse var nødvendigt, henset til den specifikke karakter af de i EPSO's omtvistede meddelelse omhandlede stillinger og de sprog, der rent faktisk anvendes af de pågældende tjenestegrene i deres daglige arbejde, at valget af sprog 2 til denne udvælgelsesprøve var begrænset til engelsk, fransk og tysk (jf. ligeledes vedrørende Rettens praksis, der er nævnt i denne præmis 137, dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 106).
- 76 Ved denne fremgangsmåde tilsidesatte Retten i øvrigt hverken sin begrundelsespligt eller overskred grænserne for sin domstolsprøvelse.
- 77 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 70 og 71, var det nemlig med rette og uden at overskride grænserne for sin kontrol, at Retten efterprøvede, om begrænsningen af valget af sprog 2 var objektivt begrundet i kravet om at ansætte administratorer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet, og om det krævede niveau for sprogkundskaber stod i forhold til tjenestens reelle behov.
- 78 Hvad angår Kommissionens argumentation vedrørende dens egne beslutningsprocedurer og dens kritik af Retten vedrørende det forhold, at denne fejlagtigt havde henvist til dom af 15. september 2016, Italien mod Kommissionen (T-353/14 og T-17/15, EU:T:2016:495), og den omstændighed, at denne havde lagt vægt på den særlige karakter af de funktioner, der var omfattet af EPSO's omtvistede meddelelse, med henblik på at forkaste den begrundelse, der var støttet på formålet om at råde over administratorer, som umiddelbart kunne indgå i arbejdet, skal det indledningsvis bemærkes, at Retten undersøgte samtlige de af Kommissionen fremlagte dokumenter, og at den efter denne undersøgelse nåede til den konklusion, at der ikke deraf fremgik en nødvendig sammenhæng mellem Kommissionens beslutningsprocedurer og de revisionsopgaver, som de beståede ansøgere fra den omtvistede udvælgelsesprøve skulle udføre. Kommissionen har imidlertid ikke bestridt denne konklusion, men har begrænset sig til at gøre gældende, at det ville være »umuligt« at anvende et andet sprog end de pågældende tre sprog.
- 79 Herefter bemærkes, at selv om præmis 121 i dom af 15. september 2016, Italien mod Kommissionen (T-353/14 og T-17/15, EU:T:2016:495), hvortil der henvises i den appellerede doms præmis 137, vedrører Kommissionens argumentation vedrørende de sprog, der anvendes i Coreper, fastslog Retten ligeledes i samme doms præmis 122, at det – når der er tale om

argumenter om anvendelsen af et eller flere sprog som »fællessprog« i en EU-institution – ikke generelt, uden yderligere forklaringer, kan antages, at en nyansat tjenestemand, som ikke behersker nogen af disse sprog, ikke er i stand til straks at levere et nyttigt arbejde i den omhandlede institution. Det følger heraf, at Kommissionen under alle omstændigheder ikke har grundlag for at gøre gældende, at Retten har underkendt sin egen praksis.

- 80 Hvad endelig angår den særlige karakter af de funktioner, der er omfattet af EPSO's omtvistede meddelelse, bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 137 fastslog, at begrundelsen vedrørende formålet om at råde over administrationer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet, ikke var tilstrækkeligt underbygget.
- 81 Retten begrænsede sig i denne henseende til i overensstemmelse med det i denne doms præmis 70 og 71 anførte at foretage den nødvendige undersøgelse med henblik på at fastlægge de sprogkundskaber, som Kommissionen objektivt kan kræve i tjenestens interesse, henset til de særlige funktioner, der er omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse.
- 82 Hvad i anden række angår Kommissionens klagepunkter, der er rettet mod den appellerede doms præmis 159-161, bemærkes, at det i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 70, tilkommer Kommissionen at godtgøre, at begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 var egnet til at opfylde de reelle behov vedrørende de opgaver, som de ansatte personer skulle udføre.
- 83 Det var netop dette, som Retten efterprøvede i den appellerede doms præmis 159-161, da den fastslog, at de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sprogkundskaberne hos denne institutions ansatte, som udførte revisionsopgaver, i bedste fald førte til den konklusion, at selv om en beherskelse af engelsk kunne give de ansøgere, der havde bestået den omtvistede udvælgelsesprøve, en fordel i den interne kommunikation og således gøre det muligt for disse personer umiddelbart at indgå i arbejdet på dette kommunikationsniveau, gjaldt en sådan konklusion ikke for så vidt angik beherskelsen af tysk og fransk.
- 84 Retten kunne derfor med rette konkludere, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at et tilfredsstillende kendskab til et af disse to andre sprog gav en fordel med henblik på at nå målet om at råde over administratorer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet.
- 85 Da ingen af klagepunkterne er begrundede, må det første anbringendes første led forkastes.

Om det andet led vedrørende en retlig fejl ved fastlæggelsen af den bevisbyrde og begrundelsespligt, der påhviler Kommissionen i en meddelelse om udvælgelsesprøve

– Parternes argumentation

- 86 Kommissionen har gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl, idet den fastlagde både pligten til i EPSO's omtvistede meddelelse at give en begrundelse for den omhandlede begrænsning og bevisbyrden for, at denne begrundelse havde grundlag, uforholdsmæssigt strengt.
- 87 For det første gik den bevisbyrde, som Retten pålagde Kommissionen med henblik på at bevise eksistensen af de påberåbte begrundelser, således langt ud over den grad af præcision, som kræves i henhold til retspraksis, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 113, sidste

punktum, præmis 138, første punktum, og præmis 157 fastslog, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at de tre sprog, der kunne vælges som sprog 2 i EPSO's omtvistede meddelelse, faktisk var de tre sprog, der til daglig blev anvendt af »alle [denne institutions] tjenestegrene«.

- 88 For det andet krævede Retten i den appellerede doms præmis 144, at det blev godtgjort, at der »udelukkende gøres brug af« disse tre sprog i Kommissionens beslutningsprocedurer, selv om det i denne meddelelse præciseres, at EU-institutionerne ikke udelukkende anvender disse sprog, men [hovedsageligt] de nævnte sprog. Retten burde således have efterprøvet, om disse tre sprog rent faktisk var de mest anvendte af institutionen, og ikke de eneste sprog, der blev anvendt. Retten begik endvidere samme fejl i denne doms præmis 159-161, idet den tilføjede et vurderingskriterium, hvorefter det var nødvendigt at vurdere, om de pågældende tre sprog gav ansøgerne til den omtvistede udvælgelsesprøve en »særlig fordel«.
- 89 For det tredje tilkommer det, i modsætning til det, som Retten har anført i sidste punktum i den appellerede doms præmis 147, ikke Kommissionen at identificere, hvilket af de tre sprog, der kan anvendes, og den relative betydning af hvert af disse sprog er irrelevant.
- 90 For det fjerde har Kommissionen kritiseret Retten for, at den i den appellerede doms præmis 193 forkastede samtlige statistiske oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt, med den begrundelse, at det ikke kunne formodes, at de afspejlede sprogkundskaberne hos de potentielle ansøgere til den omhandlede udvælgelsesprøve korrekt.
- 91 Ifølge denne institution vedrører det bevisniveau, der kræves i henhold til Domstolens praksis, identificeringen af de officielle sprog, hvis kendskab er mest udbredt i Unionen. Begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 er følgelig begrundet i objektive forhold vedrørende udbredelse af sprog, som gør det muligt med rimelighed at udlede, at disse oplysninger svarer til de sprogkundskaber, som personer, der ønsker at deltage i EU-udvælgelsesprøver, besidder. Under disse omstændigheder tilkommer det ikke Kommissionen at bevise, at en sådan overensstemmelse er korrekt godtgjort.
- 92 Endvidere er konklusionen i den appellerede doms præmis 197, første punktum, ligeledes behæftet med en retlig fejl. for så vidt som den hviler på den samme fejlagtige forudsætning.
- 93 Endelig har Kommissionen for det femte gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 139 foretog rent hypotetiske vurderinger, idet den nedsatte rækkevidden af meddelelse SEC(2000) 2071/6 væsentligt.
- 94 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har bestridt denne argumentation.

– *Domstolens bemærkninger*

- 95 Indledningsvis bemærkes, således som det følger af denne doms præmis 69, at enhver betingelse vedrørende specifikke sprogkundskaber skal hvile på klare, objektive og forudsigelige kriterier, der gør det muligt for ansøgerne at forstå begrundelserne for denne betingelse og for Unionens retsinstanser at kontrollere lovligheden deraf.
- 96 Begrundelsen for en afgørelse truffet af en EU-institution, et EU-organ, -kontor eller -agentur er af særlig betydning, da den gør det muligt for den berørte part at afgøre, om vedkommende ønsker at anlægge sag til prøvelse af denne afgørelse på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, og for den kompetente ret at udøve sin legalitetsprøvelse, og da den derfor udgør en af betingelserne for en

effektiv domstolsprøvelse, som er sikret i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder (dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601, præmis 103 og den deri nævnte retspraksis).

- 97 Hvad angår begrænsningen af valget af sprog 2 i en meddelelse om udvælgelsesprøve har Domstolen udtalt, at det tilkommer Retten at efterprøve, om denne meddelelse, de generelle regler for almindelige udvælgelsesprøver eller de bevismidler, som Kommissionen har fremlagt, indeholder »konkrete oplysninger«, der gør det muligt at påvise, at der objektivt set foreligger en tjenstlig interesse, der kan begrunde denne begrænsning (jf. i denne retning dom af 26.3.2019, Kommissionen mod Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 95).
- 98 Det var følgelig med rette, at Retten i den appellerede dom foretog denne efterprøvelse, og – i den appellerede doms præmis 100 og efter den undersøgelse, der navnlig var blevet foretaget i dennes præmis 93-99, hvis indhold er gengivet i nærværende doms præmis 28 og 29 – at kravet om, at nyansatte umiddelbart skal kunne indgå i arbejdet, der er anført i denne meddelelse, selv forstået under hensyn til opgavebeskrivelsen i EPSO's omtvistede meddelelse og ikke under hensyn til dens vage og generelle formulering og i mangel af konkrete oplysninger i den nævnte meddelelse, som kan understøtte denne, kunne begrunde begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 til engelsk, fransk og tysk.
- 99 Kommissionen har i øvrigt i appelskriftet fremhævet, at den ikke har anfægtet den appellerede doms præmis 86-100.
- 100 For så vidt som Kommissionen har foreholdt Retten, at den pålagde den en uforholdsmæssig bevisbyrde, følger det for det andet af denne doms præmis 70 og 71 dels, at Kommissionen inden for rammerne af den foreliggende sag skulle godtgøre, at begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 kunne opfylde de reelle behov vedrørende de opgaver, som de ansatte personer skulle udføre, at den stod i forhold til disse behov, og at den var baseret på klare, objektive og forudsigelige kriterier, dels at Retten skulle foretage en konkret undersøgelse af, om denne begrænsning var objektivt begrundet og forholdsmæssig, henset til de nævnte behov, ved ikke blot at tage stilling til den materielle nøjagtighed af de beviser, som Kommissionen havde henvist til, samt deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes til, om disse beviser udgjorde alle de relevante oplysninger, som skulle tages i betragtning i forbindelse med vurderingen af begrundelsen for den nævnte begrænsning, og om disse oplysninger talte til støtte for de heraf dragne konklusioner.
- 101 Det var netop dette, Retten gjorde, da den i den appellerede doms præmis 106-199 undersøgte de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt til støtte for begrundelsen vedrørende kravet om, at nyansatte personer umiddelbart skulle kunne indgå i arbejdet.
- 102 Hvad for det første angår de klagepunkter, der er rettet mod præmis 113, sidste punktum, præmis 138, første punktum, og præmis 157 i den appellerede dom, hvis indhold er gengivet i nærværende doms præmis 33, 38 og 41, skal det fastslås, at Retten i modsætning til det af Kommissionen anførte på ingen måde krævede, at Kommissionen med henblik på at bevise, at den omhandlede begrænsning var begrundet, skulle godtgøre, at alle Kommissionens tjenestegrene anvendte engelsk, fransk og tysk i deres daglige arbejde.
- 103 I den appellerede doms præmis 113 efterprøvede Retten således blot Kommissionens argument om, at meddelelse SEC(2000) 2071/6, navnlig punkt 2.2 deri, begrænsede antallet af »arbejdssprog« ved denne institution til tre, og fandt, at den blotte henvisning til

»Kommissionens tre arbejdsprog«, navnlig henset til sammenhængen i denne præmis, som vedrørte kommissærkollegiets beslutningstagen ved skriftlig procedure, ikke var tilstrækkelig til at godtgøre, at dette argument havde grundlag.

- 104 På samme måde konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 136-138, henset til alle de oplysninger, som Kommissionen havde fremført vedrørende sin interne praksis på det sproglige område, at for så vidt som de alene havde til formål at definere de sprog, der var nødvendige for gennemførelsen af Kommissionens forskellige beslutningsprocedurer, og som det ikke fremgik heraf, hverken at der forelå en nødvendig sammenhæng mellem disse procedurer og de opgaver, som de ansøgere, der havde bestået den omtvistede udvælgelsesprøve, skulle udføre, eller at alle de tre sprog, der kvalificeredes som »processprog«, faktisk anvendtes af disse tjenester i deres daglige arbejde, kunne disse oplysninger ikke begrunde den omhandlede begrænsning, henset til den specifikke karakter af de stillinger, der var omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse.
- 105 Retten bemærkede desuden i den appellerede doms præmis 157, at de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sprogkundskaberne hos denne institutions ansatte, som udførte revisionsopgaver, hverken alene eller sammenholdt med de oplysninger, der vedrørte Kommissionens interne praksis på det sproglige område, gjorde det muligt at godtgøre, hvilket eller hvilke fællessprog der rent faktisk anvendtes af de forskellige tjenestegrene, hvorfra disse oplysninger stammede, i deres daglige arbejde, eller det eller de sprog, som var uundværlige for udførelsen af de opgaver, der var omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse, og at disse oplysninger følgelig ikke gjorde det muligt at godtgøre, hvilket eller hvilke sprog der gjorde de beståede ansøgere fra denne udvælgelsesprøve, som havde et tilfredsstillende kendskab hertil, til administratorer, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 106 Det følger således af den appellerede doms præmis 113, 138 og 157, læst i den sammenhæng, hvori de indgår, at Retten kun – og dette med rette – undersøgte, om de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt til støtte for begrundelsen vedrørende kravet om, at nyansatte personer umiddelbart skulle kunne indgå i arbejdet, kunne godtgøre, at engelsk, fransk og tysk var de sprog, der faktisk anvendtes ved udførelsen af de regelmæssige opgaver af de ansatte i de tjenestegrene, som ansøgerne til den omhandlede udvælgelsesprøve i princippet skulle tilknyttes, således at disses tilfredsstillende beherskelse af mindst ét af disse tre sprog på en gang var nødvendig og tilstrækkelig for, at disse ansøgere umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 107 For det andet gælder disse samme betragtninger for så vidt angår klagepunktet, der er rettet mod Rettens vurdering, som fremgår af den appellerede doms præmis 144, hvorefter de oplysninger, som Kommissionen havde fremført vedrørende sin interne praksis på det sproglige område under alle omstændigheder og endog uafhængigt af, om der var en sammenhæng mellem Kommissionens beslutningsprocedurer og de specifikke opgaver, der var omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse, langt fra indikerede, at der udelukkende blev gjort brug af de tre »processprog«. I denne præmis 144 bemærkede Retten nemlig kun for fuldstændighedens skyld, at de pågældende oplysninger ikke kunne underbygge konklusionen om, at disse procedurer var begrænset til disse tre sprog. Muligheden for, at de ansatte i den tjenestegren, som ansøgerne til en udvælgelsesprøve skal tilknyttes, kan udføre deres regelmæssige opgaver på andre sprog end dem, som valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 er begrænset til, kan i øvrigt i givet fald rejse tvivl om nødvendigheden af, at disse ansøgere behersker et af disse sprog for umiddelbart at kunne indgå i arbejdet.

- 108 Endvidere hviler Kommissionens klagepunkt om, at Retten i den appellerede doms præmis 159-161 krævede, at et tilfredsstillende kendskab til et af de sprog, der kunne vælges som den omtvistede udvælgelsesprøves sprog 2, giver de beståede ansøgere en særlig fordel, på en fejlagtig læsning af den appellerede dom.
- 109 Retten fastslog nemlig i den appellerede doms præmis 161, at de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sprogkundskaberne hos denne institutions personale, som udfører revisionsopgaver, i bedste fald førte til den konklusion, at selv om en beherskelse af engelsk kunne give de ansøgere, der havde bestået den omtvistede udvælgelsesprøve, en fordel i den interne kommunikation og således gøre det muligt for disse personer umiddelbart at indgå i arbejdet på dette kommunikationsniveau, gjaldt en sådan konklusion ikke for så vidt angik beherskelsen af tysk og fransk.
- 110 Det var følgelig med rette, at Retten konkluderede, at det ikke var lykkedes for Kommissionen at bevise, at et tilfredsstillende kendskab til tysk eller fransk – i modsætning til en kombination med et andet officielt sprog i Unionen – var uundværligt for at sikre gennemførelsen af formålet om at råde over administratorer, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 111 For det tredje følger det af ovenstående betragtninger, at Retten ikke kan kritiseres for i sidste punktum i den appellerede doms præmis 147 at have fastslået, at skrivelserne fra Kommissionens generalsekretær, som Kommissionen havde fremlagt, og som i overensstemmelse med dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren« gav mulighed for varige fravigelser inden for visse områder ved at tillade fremlæggelse af udkast til retsakter på et enkelt »processprog«, ikke gør det muligt at drage hensigtsmæssige konklusioner, eftersom de ikke identificerer, hvilket af disse sprog der konkret kan anvendes.
- 112 Hvad for det fjerde angår Kommissionens klagepunkt, der er rettet mod den appellerede doms præmis 193 og 197, skal det fastslås, at dette hviler på en urigtig læsning af den appellerede dom. For det første forkastede Retten i denne præmis 193, i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, på ingen måde i sin helhed den omstændighed, at der blev taget hensyn til statistiske oplysninger om de sprog, der i 2012 var de mest studerede på grundskoleuddannelsesniveau, med den begrundelse, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at disse oplysninger korrekt afspejlede sprogkundskaberne hos de potentielle ansøgere til den omtvistede udvælgelsesprøve, men bemærkede blot, at bevisværdien af disse oplysninger var mindre, fordi de vedrørte alle EU-borgere, herunder de personer, der ikke var myndige.
- 113 Herefter bemærkes, at Kommissionen ikke har anfægtet Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 194, hvorefter det eneste, som de nævnte oplysninger ville kunne vise, var, at antallet af potentielle ansøgere, hvis situation var berørt af den omhandlede begrænsning, var mindre end det ville have været, hvis dette valg var begrænset til andre sprog.
- 114 Endelig kunne disse oplysninger ikke, således som Retten i det væsentlige har anført i den appellerede doms præmis 195, godtgøre, at begrænsningen af valget af udvælgelsesprøvens sprog 2 var egnet og nødvendigt til gennemførelsen af formålet om at råde over beståede ansøgere, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet. For så vidt som Retten bl.a. i denne doms præmis 149 og 188 konkluderede, at Kommissionen ikke havde ført dette bevis, kunne de statistiske oplysninger vedrørende de mest studerede sprog følgelig ikke godtgøre, at denne begrænsning var objektivt begrundet i forhold til dette formål.

- 115 For det femte har Kommissionen ikke påberåbt sig en retlig fejl ved at anfægte den i præmis 139 i den appellerede dom anførte vurdering, der er redegjort for i denne doms præmis 38, og som Kommissionen finder er hypotetisk, og ved at gøre gældende, at Retten i væsentlig grad begrænsede rækkevidden af meddelelse SEC(2000) 2071/6, men har anmodet Domstolen om at sætte sin egen vurdering af dette bevis i stedet for Rettens.
- 116 Det fremgår imidlertid af artikel 256, stk. 1, TEUF og af artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, at appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at tage stilling til bevismaterialet. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder og beviser er ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (kendelse af 27.1.2022, FT m.fl. mod Kommissionen, C-518/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2022:70, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis).
- 117 Det følger af samtlige disse betragtninger, at det første anbringendes andet led må forkastes.

Om det tredje led vedrørende det forhold, at Retten krævede fremlæggelse af en retligt bindende retsakt for at begrunde begrænsningen af valget af andet sprog i henhold til EPSO's omtvistede meddelelse

– Parternes argumentation

- 118 Kommissionen har anført, at Retten i den appellerede doms præmis 132-135 begrænsede rækkevidden af de beviser, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sin interne praksis på det sproglige område, på grundlag af et fejlagtigt vurderingskriterium, nemlig eksistensen af en bindende retsakt, der definerer den pågældende institutions arbejdssprog. Det følger imidlertid hverken af vedtægtens artikel 1d, stk. 6, eller af Domstolens praksis, at kun sådanne akter kan begrunde en begrænsning af valget af en udvælgelsesprøves andet sprog.
- 119 Endvidere udgør såvel skrivelsen fra Kommissionens generalsekretær vedrørende gennemførelsen af meddelelse SEC(2000) 2071/6 som »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«, der er indeholdt i Manual for operationelle procedurer, »interne regler« som omhandlet i punkt 2 i bilag II til EPSO's omtvistede meddelelse, for så vidt som de er bindende for institutionen.
- 120 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har bestridt denne argumentation.

– Domstolens bemærkninger

- 121 Som generaladvokaten har anført i punkt 73-71 i forslaget til afgørelse, hviler det første anbringendes tredje led, hvorefter Retten begrænsede rækkevidden af beviserne vedrørende Kommissionens interne praksis på det sproglige område ved at fastslå, at kun en bindende retsakt kan begrunde en sprogbegrænsning som den, der er fastsat i EPSO's omtvistede meddelelse, på en fejlagtig læsning af den appellerede doms præmis 132-135, hvis indhold er gengivet i nærværende doms præmis 35.
- 122 Det følger nemlig af disse præmisser, sammenholdt med den appellerede doms præmis 136-149, som er gengivet i nærværende doms præmis 36-39, at det kun var som indledende præciseringer, at Retten med rette fastslog, at disse oplysninger ikke kunne anses for at være de nærmere regler

for den generelle sprogordning som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 1/58, samtidig med at den efterfølgende foretog en grundig undersøgelse af, om de nævnte oplysninger kunne begrunde den omhandlede begrænsning, henset til den specifikke karakter af de stillinger, der var omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse. Rettens konklusion om, at dette ikke var tilfældet, vedrørte således ikke den omstændighed, at der ikke forelå en intern afgørelse om fastsættelse af arbejdsprogene i Kommissionen, hvilket Retten henviste til i den appellerede doms præmis 135, og som Kommissionen i øvrigt ikke har bestridt, men den omstændighed, at disse samme oplysninger alene havde til formål at definere, hvilke sprog der var nødvendige for gennemførelsen af Kommissionens forskellige beslutningsprocedurer.

123 Det første anbringendes tredje led kan derfor ikke tages til følge.

124 Det følger af disse betragtninger, at det første appelanbringende skal forkastes.

Det andet anbringende

125 Det andet anbringende består af syv led, hvormed Kommissionen har gjort gældende, at de for Retten fremlagte beviser er gengivet urigtigt, og at der foreligger en retlig fejl.

126 Indledningsvis bemærkes, at klagepunkterne vedrørende de faktiske omstændigheder og deres bedømmelse i den appellerede afgørelse kan antages til realitetsbehandling under appellen, såfremt det enten er blevet gjort gældende, at det fremgår af sagens akter, at Retten har lagt indholdsmæssigt urigtige omstændigheder til grund, eller at Retten har gengivet de beviser, den har fået forelagt, urigtigt (dom af 18.1.2007, PKK og KNK mod Rådet, C-229/05 P, EU:C:2007:32, præmis 35).

127 I denne henseende bemærkes, at når en appellatant gør gældende, at Retten har gengivet beviserne forkert, skal appellanten i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og påvise de fejl i undersøgelsen, der efter appellatantens opfattelse har foranlediget Retten til at foretage denne urigtige gengivelse. En urigtig gengivelse af omstændighederne skal endvidere fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 43).

128 Selv om en urigtig gengivelse af beviser kan bestå i fortolkningen af et dokument i strid med indholdet heraf, skal den desuden fremgå åbenbart af sagens akter, der er forelagt Domstolen, og den forudsætter, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af disse beviser. Det er i denne forbindelse ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at et dokument kan være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund (dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 44).

129 Det er i lyset af disse principper, at det andet anbringendes syv led skal analyseres.

Om det første led vedrørende en urigtig gengivelse af meddelelse SEC(2000) 2071/6 og af kommissærkollegiets godkendelse heraf

– Parternes argumentation

- 130 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 112-117 og 138 har foretaget en urigtig gengivelse af indholdet og rækkevidden af meddelelse SEC(2000) 2071/6. For det første har Kommissionen for så vidt angår den appellerede doms præmis 113 fremhævet, at denne meddelelse langt fra blot udgør en vurdering af institutionens beslutningsprocedurer, men klart begrænser antallet af institutionens arbejdsprog til tre, således som det fremgår af denne meddelelses punkt 2.2.
- 131 For det andet fjerner henvisningen i dette punkt 2.2 til den omstændighed, at et dokument kan godkendes på det autentiske sprog, ikke – i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 115 – forpligtelsen til ligeledes at godkende det på et af de tre arbejdsprog.
- 132 For det tredje kan oversættelsestjenestens medvirken ikke tillægges den betydning, som Retten har tillagt den i den appellerede doms præmis 116 og 138. Denne medvirken har nemlig kun til formål at sikre en mere effektiv forvaltning af ressourcer i de forskellige tjenestegrene og ændrer intet ved den omstændighed, at bl.a. den tjenestegren, der har udarbejdet det udkast til retsakt, der skal forelægges kommissærkollegiet, henset til dens aktive deltagelse i beslutningsproceduren og forpligtelsen til at overholde den sprogordning, der er nævnt i meddelelsens punkt 4, skal råde over tjenestemænd, der behersker de tre arbejdsprog.
- 133 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led skal afvises med den begrundelse, at Kommissionen blot har anmodet Domstolen om at foretage en ny vurdering af de beviser, som den havde fremlagt for Retten, uden at godtgøre, at Retten har gengivet dem urigtigt.

– Domstolens bemærkninger

- 134 Det må fastslås, at Retten i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, i forbindelse med sin undersøgelse af meddelelse SEC(2000) 2071/6 i den appellerede doms præmis 112-117 og 138, hvis indhold er gengivet i nærværende doms præmis 33 og 38, på ingen måde har foretaget en urigtig gengivelse heraf.
- 135 Det bemærkes i denne henseende, at det følger af punkt 1.2 i meddelelse SEC(2000) 2071/6, at denne har til formål at identificere de fremgangsmåder og midler, der gør det muligt at gøre beslutningsprocedurerne mere effektive og gennemsigtige. Med henblik herpå opregner denne meddelelse i punkt 2 og 3 de gældende procedurer og foreslår i punkt 4 midler til at forenkle dem og i punkt 5 andre foranstaltninger, der skal træffes. Hvad navnlig angår meddelelsens punkt 2.2 fremgår det bl.a. heraf, at »dokumenter skal udsendes på Kommissionens tre arbejdsprog« inden for rammerne af den skriftlige procedure, mens teksten til den afgørelse, der skal vedtages, i forbindelse med bemyndigelsesproceduren »fremlægges på et enkelt arbejdsprog og/eller i de versioner heraf, der er autentiske«.

- 136 Det er derfor åbenbart, at Retten ikke foretog en urigtig gengivelse af meddelelse SEC(2000) 2071/6, da den i den appellerede doms præmis 113 fastslog, at meddelelsens genstand »i det væsentlige består i at bedømme kommissærkollegiets forskellige typer beslutningsprocedurer [...], og [i] at foreslå en forenkling heraf«, og at »[d]et er i en sådan kontekst og med henvisning til en præcis type procedure, nemlig den skriftlige procedure«, at der i meddelelsens punkt 2.2, hvor den omhandlede passage i øvrigt er gengivet loyalt, henvises til »arbejdssprog[ene]«. Desuden har Retten på ingen måde overskredet grænserne for en rimelig vurdering af dette punkt 2.2 ved at fastslå, at denne henvisning ikke i sig selv var tilstrækkelig til at fastslå, at engelsk, fransk og tysk er de sprog, som alle Kommissionens tjenestegrene faktisk anvender i deres daglige arbejde.
- 137 Det samme gælder for så vidt angår Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 115, som blot loyalt gengiver punkt 2.2 i meddelelse SEC(2000) 2071/6 for så vidt angår den sprogordning, der finder anvendelse i forbindelse med bemyndigelsesproceduren, og for så vidt angår den vurdering, der er foretaget i denne doms præmis 114, hvorefter denne ordning nuancerer den nævnte henvisnings rækkevidde. Denne konstatering ændres i øvrigt ikke af punkt 4 i denne meddelelse, som Kommissionen har henvist til, hvori det bl.a. anføres, at de foreslåede foranstaltninger ligeledes har til virkning at forenkle de sproglige krav med hensyn til afgørelser, idet det anføres, at når en retsakt vedtages ved skriftlig procedure, »skal forslaget i det mindste være tilgængeligt på Kommissionens arbejdssprog«, mens det i forbindelse med afgørelser, der træffes ved bemyndigelses- eller delegationsprocedurer, »kun kræves, at teksten er affattet på det eller de sprog, som den eller de parter, som afgørelsen er rettet til, taler«.
- 138 Retten foretog heller ikke en urigtig gengivelse af punkt 5.2 i meddelelse SEC(2000) 2071/6 med overskriften »Forenkling af sprogordningen«, idet den i den appellerede doms præmis 116 bemærkede, at denne »[angav] [...] rollen for Kommissionens generaldirektorat (GD) for [oversættelse]«, for så vidt som den præciserede, at »»en af de væsentligste årsager til forsinkelser med påbegyndelsen eller afslutningen af de skriftlige procedurer eller bemyndigelsesprocedurerne er indhentelsen af oversættelser, herunder tekster revideret af juristlingvister [...]«, hvilket gør en rettidig fremsendelse af de pågældende dokumenter til [dette generaldirektorat] nødvendig«, og idet den i denne doms præmis 114 udtalte, at dette punkt 5.2 ligeledes kunne nuancere rækkevidden af henvisningen til Kommissionens »arbejdssprog«.
- 139 Det var følgelig uden at gengive meddelelse SEC(2000) 2071/6 urigtigt, at Retten i den appellerede doms præmis 117 anførte, at det ikke af punkt 2.2 i denne meddelelse var muligt at udlede nyttige konklusioner om den faktiske brug af engelsk, fransk og tysk i det daglige arbejde i Kommissionens tjenester, eller så meget desto mere i forbindelse med udøvelsen af de opgaver, der var omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse.
- 140 Retten har heller ikke på nogen måde foretaget en urigtig gengivelse af meddelelsens punkt 5.2 ved i den appellerede doms præmis 138 at fastslå, at dette punkt lod forstå, at det ikke er den tjenestegren, der materielt set er ansvarlig for affattelsen af et dokument, men Generaldirektoratet for Oversættelse, som udarbejder versionerne af dette dokument på de processprog, der er nødvendige med henblik på deres fremsendelse til kommissærkollegiet, idet den ansvarlige tjenestegren indskrænker sig til at udføre en kontrol af den oversatte tekst.
- 141 Da der ikke foreligger nogen urigtige gengivelser, henhører den betydning, som Retten tillagde den ene eller den anden af de muligheder, som den nævnte meddelelse udtrykkeligt tog sigte på, under bedømmelsen af beviserne, som i sagens natur falder uden for Domstolens kompetence under en appelsag.

142 Det andet appelanbringendes første led kan derfor ikke tages til følge.

Om det andet led vedrørende en urigtig gengivelse af forretningsordenen og af gennemførelsesbestemmelserne hertil

– Parternes argumentation

143 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 126-119 foretog en urigtig gengivelse af sammenhængen mellem forretningsordenen, gennemførelsesbestemmelserne til denne forretningsorden, meddelelse SEC(2000) 2071/6 og dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«.

144 Retten foretog således en selektiv fortolkning af gennemførelsesbestemmelserne til forretningsordenen, og den undlod at tage hensyn til, at formanden for denne institution kan fastsætte de sprog, på hvilke dokumenterne skal være tilgængelige, henset til de minimumsbehov, som medlemmerne af kollegiet har, eller de behov, der er forbundet med vedtagelsen af en retsakt.

145 Kommissionens formand havde imidlertid gjort brug af denne mulighed, da denne vedtog meddelelse SEC(2000) 2071/6.

146 Selv om denne meddelelse ikke præcist nævner de tre arbejdsprog, der skal anvendes af medlemmerne af kollegiet, bekræfter den derfor den interne praksis vedrørende brugen af engelsk, fransk eller tysk i Kommissionens beslutningsprocedurer.

147 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led af det andet anbringende skal afvises med den begrundelse, at Kommissionen blot har anmodet Domstolen om at foretage en ny vurdering af de beviser, som den havde fremlagt for Retten, uden at godtgøre, at Retten har gengivet dem urigtigt.

– Domstolens bemærkninger

148 Det bemærkes, at Kommissionen ikke har bestridt, at Retten helt loyalt i den appellerede doms præmis 119-126 henviste til de relevante bestemmelser i forretningsordenen og gennemførelsesbestemmelserne hertil, inden den foretog en analyse af indholdet af dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«.

149 Det, som Kommissionen har foreholdt Retten, er således, at den begrænsede sig til en sådan henvisning, selv om den burde have fastslået, at disse dokumenter bekræftede anvendelsen af engelsk, fransk og tysk som arbejdsprog.

150 Det må imidlertid konstateres, at Kommissionen ikke alene har rejst tvivl om vurderingen af de nævnte dokumenter uden at godtgøre, hvorledes Retten har gengivet dem urigtigt; Kommissionens argumentation hviler desuden på en fejlagtig læsning af den appellerede dom.

151 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, har Retten nemlig på ingen måde begrænset sig til at redegøre for indholdet af de relevante bestemmelser i disse dokumenter. Retten vurderede tværtimod disse fuldt ud sammen med de øvrige oplysninger vedrørende Kommissionens interne praksis på det sproglige område, herunder med meddelelse SEC(2000) 2071/6, idet den fastslog, for det første, i den appellerede doms præmis 132, at disse

tekster som helhed »[kun afspejlede] [...] en længe fastsat administrativ praksis i denne institution, der [bestod] i at bruge engelsk, fransk og tysk som sprog, hvorpå dokumenter [skulle] gøres tilgængelige med henblik på at blive forelagt kommissærkollegiet«, og, for det andet, i denne doms præmis 137 og 138, at det ikke fremgik af disse tekster, og heller ikke af de øvrige oplysninger i sagen, at »der [fandtes] en nødvendig sammenhæng mellem Kommissionens beslutningsprocedurer, navnlig dem, der [fandt] sted i kommissærkollegiet, og de opgaver, som de beståede ansøgere fra den omtvistede udvælgelsesprocedure [skulle] udføre« eller at »alle de tre [omhandlede] sprog [...] rent faktisk [anvendtes] af Kommissionens tjenestegrene i deres daglige arbejde.« Det var af denne grund, at Retten i den nævnte doms præmis 149 konkluderede, at disse samme tekster ikke kunne godtgøre, at den omhandlede begrænsning var egnet til at opfylde tjenestens reelle behov og følgelig, henset til den specifikke karakter af de i denne meddelelse omhandlede stillinger, at godtgøre, at tjenestegrenen havde en interesse i, at de nyansatte umiddelbart kunne indgå i arbejdet.

- 152 Kommissionen har således reelt begrænset sig til at gøre gældende, at de dokumenter, som den har påberåbt sig, kan være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund, hvilket ikke, som anført i denne doms præmis 128, udgør en påvisning af en urigtig gengivelse af disse dokumenter.
- 153 Det følger heraf, at det andet appelanbringendes andet led ikke kan tiltrædes.

Om det tredje led vedrørende urigtig gengivelse af afsnittet om »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«, som er indeholdt i Manual for operationelle procedurer

– Parternes argumentation

- 154 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 145-149 foretog en urigtig gengivelse af indholdet og rækkevidden af dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«.
- 155 Kommissionen har navnlig gjort gældende, at Retten ved sin vurdering af dette dokument åbenbart så bort fra to aspekter. Retten så således bort fra, dels at eksistensen af undtagelsesordningen bestyrker snarere end afkræfter reglen om tre processprog, dels at det nævnte dokument utvetydigt bekræfter, at det var institutionens tjenestegrene, der skulle overholde de sprogkrav, der er fastsat deri.
- 156 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led af det andet anbringende skal afvises med den begrundelse, at Kommissionen blot har anmodet Domstolen om at foretage en ny vurdering af de beviser, som den havde fremlagt for Retten, uden at godtgøre, at Retten har gengivet dem urigtigt.

– Domstolens bemærkninger

- 157 Det skal fastslås, at Kommissionen med dette klagepunkt i realiteten har anmodet Domstolen om at sætte sin egen vurdering af dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren« i stedet for Rettens uden at godtgøre, at denne åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af dette dokument.

- 158 Som det blev anført i denne doms præmis 128, udgør denne argumentation følgelig ikke en påvisning af en urigtig gengivelse af dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«.
- 159 Under disse omstændigheder kan det andet anbringendes tredje led ikke antages til realitetsbehandling.

Om det fjerde led vedrørende det forhold, at der ikke blev foretaget en samlet vurdering af meddelelse SEC(2000) 2071/6, af forretningsordenen og af gennemførelsesbestemmelserne hertil samt af afsnittet om »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«

– Parternes argumentation

- 160 Kommissionen har gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 132 at betegne meddelelse SEC(2000) 2071/6, forretningsordenen og gennemførelsesbestemmelserne hertil samt dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren« som en afspejling af en administrativ praksis så bort fra, at disse dokumenter fastsætter en bindende regel for Kommissionens vedtagelse af retsakter.
- 161 Under disse omstændigheder foretog Retten i den appellerede doms præmis 132-137 og 139 en urigtig gengivelse af disse dokumenter, idet den benægtede, at de havde karakter af interne regler som omhandlet i punkt 2 i bilag II til EPSO's omtvistede meddelelse, som det tilkom den at tage hensyn til ved bedømmelsen af lovligheden af den fremførte begrundelse med hensyn til den objektive og forholdsmæssige karakter af den omhandlede begrænsning.
- 162 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led af det andet anbringende skal afvises med den begrundelse, at Kommissionen blot har anmodet Domstolen om at foretage en ny vurdering af de beviser, som den havde fremlagt for Retten, uden at godtgøre, at Retten har gengivet dem urigtigt.

– Domstolens bemærkninger

- 163 Det bemærkes indledningsvis, at Retten i den appellerede doms præmis 136 og 137 konstaterede, at de dokumenter, der er nævnt i denne doms præmis 107 og 108, alene havde til formål at fastlægge de sprog, der var nødvendige for forløbet af de forskellige beslutningsprocedurer i denne institution, men ikke gjorde det muligt at fastslå den nødvendige sammenhæng mellem disse procedurer og de opgaver, som de beståede ansøgere fra den omtvistede udvælgelsesprøve skulle udføre.
- 164 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten, henset til den bindende virkning af sprogordningen i denne institution ikke uden at gengive disse dokumenter urigtigt kunne konkludere, at der ikke forelå en sådan sammenhæng.
- 165 Det fremgår imidlertid for det første af denne doms præmis 122, at Retten i modsætning til, hvad Kommissionen synes at mene, ikke nåede frem til denne konklusion med den begrundelse, at den sprogordning, der finder anvendelse på de forskellige beslutningsprocedurer, ikke har bindende virkning i denne institution.

- 166 For det andet har Kommissionen ikke godtgjort, at Retten ved at nå til den nævnte konklusion åbenbart overskred grænserne for en rimelig bedømmelse af de nævnte dokumenter, som den i modsætning til, hvad Kommissionen synes at gøre gældende, vurderede såvel individuelt som samlet.
- 167 Det følger af disse betragtninger, at det andet anbringendes fjerde led ikke kan tages til følge.

Om det femte led vedrørende en urigtig gengivelse af meddelelse SEC(2006) 1489 final

– Parternes argumentation

- 168 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 140-143 gengav meddelelse SEC(2006) 1489 final og navnlig dens bilag med overskriften »Regler for oversættelse efter 2006« urigtigt.
- 169 Kommissionen har navnlig foreholdt Retten, at den ved i denne doms præmis 141 at anføre, at disse oversættelsesregler henviste til dokumenter affattet på engelsk, fransk og tysk, ikke som originalsprog, men som målsprog, underkendte det forhold, at disse tre sprog var oversættelsessprogene for dokumenter til internt brug, og at det udelukkende var til disse sprog, at den væsentligste del af dokumenterne til en sådan brug skulle oversættes. Det var således på grundlag af oversættelsen af et dokument til et af de nævnte sprog, at institutionens tjenestegrene skulle arbejde.
- 170 Den omstændighed, at visse dokumenter oversættes til alle de officielle sprog, er i denne henseende uden betydning, eftersom en sådan oversættelse udelukkende vedrører dokumenter til ekstern brug.
- 171 Desuden udgør den undersøgelse af argumentet vedrørende »grå« oversættelser, der er foretaget i den appellerede doms præmis 142, en yderligere urigtig gengivelse, eftersom Retten koncentrerede sig om indholdet af et ekstremt begrænset punkt i det omhandlede dokument, idet den så bort fra den videre rækkevidde, der fulgte af resten af dokumentet.
- 172 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led af det andet anbringende skal afvises med den begrundelse, at Kommissionen blot har anmodet Domstolen om at foretage en ny vurdering af de beviser, som den havde fremlagt for Retten, uden at godtgøre, at Retten har gengivet dem urigtigt.

– Domstolens bemærkninger

- 173 I den appellerede doms præmis 140-143 fastslog Retten, at den vurdering, som den foretog af meddelelse SEC(2000) 2071/6, af forretningsordenen og af gennemførelsesbestemmelserne hertil samt af dokumentet med overskriften »Sproglige krav alt efter vedtagelsesproceduren«, ikke kunne drages i tvivl af de argumenter, som Kommissionen havde udledt af meddelelse SEC(2006) 1489 final, og navnlig af bilaget hertil med overskriften »Regler for oversættelse efter 2006«, dvs. at det deraf fulgte, med hensyn til dokumenter til internt brug, at der alene krævedes en oversættelse til engelsk, fransk og tysk, ud over et eventuelt autentisk sprog, og at Kommissionens tjenestegrene i øvrigt ville blive foranlediget til at udarbejde oversættelser ved brug af deres ansattes sprogkundskaber, de såkaldte »grå« oversættelser.

- 174 Retten bemærkede i denne henseende for det første i den appellerede doms præmis 141, at indholdet af meddelelse SEC(2006) 1489 final ikke bevirkede, at den vurdering, der var anført i denne doms præmis 137 og 138, afkræftedes, men at den derimod bekræftedes. I »oversættelsesregler efter 2006«, som er anført i bilaget til denne meddelelse, nævnes engelsk, fransk og tysk nemlig kun som målsprog, hvortil visse kategorier af dokumenter skal oversættes, uden at kildesproget på nogen måde defineres. I øvrigt var der for størstedelen af de kategorier af dokumenter, der er omhandlet i dette bilag, fastsat en oversættelse til alle de officielle sprog, idet en oversættelse kun til engelsk, fransk og tysk reelt var undtagelsen.
- 175 I den appellerede doms præmis 142 konstaterede Retten for det andet for så vidt angår argumentet om udarbejdelsen af »grå« oversættelser, at dette ikke var understøttet af nogen oplysninger vedrørende den nøjagtige andel, som denne type oversættelser udgjorde, henset til den samlede mængde af oversættelser, der udarbejdedes i Kommissionen. Selv om det i meddelelse SEC(2006) 1489 final, i dennes punkt 2.2, anerkendtes, at det var »yderst vanskeligt at kvantificere disse oversættelser på grund af manglende pålidelige indikatorer«, indeholdt denne ikke desto mindre, i punkt 3.1, et skøn for 2007, hvorefter oversættelser fremstillet af Generaldirektoratet for Oversættelse udgjorde 1 700 000 sider, mens de »grå« oversættelser udgjorde 100 000 sider. Eftersom sidstnævnte tal imidlertid svarede til alle Kommissionens tjenestegrene, bortset fra dette generaldirektorat, var det mere end åbenbart, at de »grå« oversættelser kun udgjorde en meget lille andel i forhold til den mængde, der blev fremstillet af det nævnte generaldirektorat. Endelig og navnlig gjorde ingen oplysning i sagen det muligt at godtgøre, at de tre førnævnte sprog var de sprog, hvortil disse »grå« oversættelser blev foretaget.
- 176 Det må konstateres, at Kommissionen ikke har godtgjort, at den vurdering af meddelelse SEC(2006) 1489 final og dens bilag med overskriften »Regler for oversættelse efter 2006«, som Retten foretog i disse præmisser i den appellerede dom, er åbenbart urigtig, men i realiteten blot har gjort gældende, at disse tekster kan være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund.
- 177 Under disse omstændigheder kan det andet anbringendes femte led ikke tiltrædes.

Om det sjette led vedrørende en urigtig gengivelse af de oplysninger om sprog, der anvendes af Kommissionens ansatte, som udfører revisionsopgaver, og en tilsidesættelse af begrundelsespligten

– Parternes argumentation

- 178 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten, henset til den fejlagtige karakter, der blev gjort gældende i forbindelse med det første anbringende, af den fastlæggelse af kriterierne for bedømmelsen af beviserne, som Retten lagde til grund i den appellerede doms præmis 157-161, foretog en urigtig gengivelse i den appellerede doms præmis 157-163 af oplysningerne vedrørende de sprog, som de ansatte i Kommissionen, der udfører revisionsopgaver, anvender, idet den fandt, at disse beviser ikke kunne godtgøre, at kendskabet til et af de tre omhandlede sprog gjorde det muligt for ansøgerne i den omtvistede udvælgelsesprøve umiddelbart at indgå i arbejdet. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at det var for at beskrive det arbejdsmæssige sprogområde, hvor de beståede ansøgere til den omtvistede udvælgelsesprøve skulle udøve deres funktion, at den fremlagde statistiske oplysninger vedrørende det andet og det tredje sprog, som beherskes af de administratorer, som udfører revisionsopgaver.

- 179 Retten kunne derfor ikke afvise, at disse oplysninger var relevante, uden at se bort fra karakteren heraf, eftersom de godtgjorde, at kombinationen af de tre sprog, der var valgt som sprog 2 i EPSO's omtvistede meddelelse, ville muliggøre en effektiv interaktion blandt de ansatte, som sikrede, at de beståede ansøgere umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 180 Desuden kunne Retten ikke begrænse sig til at anvende et rent kvantitativt kriterium i analysen af disse oplysninger for deraf at konkludere, at kun beherskelse af engelsk ville medføre en fordel i det sproglige miljø i den tjenestegren i Kommissionen, der var berørt af EPSO's omtvistede meddelelse.
- 181 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 162, er oplysningerne om det tredje sprog, som de ansatte i de berørte tjenestegrene behersker, nemlig relevante for at give det mest præcise billede af dette sprogmiljø.
- 182 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led i det andet anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, idet Kommissionen alene har anmodet Domstolen om at bekræfte sin vurdering af de oplysninger, som den havde fremlagt for Retten, uden at bevise, at Retten på nogen måde har gengivet disse oplysninger urigtigt.

– *Domstolens bemærkninger*

- 183 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 157 fastslog, at de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt, ikke gjorde det muligt at identificere, hvilket eller hvilke fællessprog de forskellige tjenester, hvorfra disse oplysninger stammede, faktisk anvendte i deres daglige arbejde. Retten udvidede i øvrigt i den appellerede doms præmis 158 denne konstatering til oplysninger vedrørende sprogkundskaberne hos de ansatte, der arbejdede på revisionsområdet, samt oplysninger vedrørende ansættelsesgruppen AST og kategorien kontraktansatte.
- 184 Endvidere fremhævede Retten i den appellerede doms præmis 159-161, at det fulgte af de af Kommissionen fremlagte oplysninger, at et kendskab til tysk og fransk – i modsætning til et kendskab til engelsk – ikke udgjorde en særlig fordel i forhold til et kendskab til andre officielle EU-sprog hvad angik kravet om at råde over administratorer, der umiddelbart kan indgå i arbejdet.
- 185 Som det følger af denne doms præmis 82-84, 105 og 108-110, var det med rette, at Retten støttede undersøgelsen af begrundelsen for den omhandlede begrænsning på et sådant krav.
- 186 I overensstemmelse med denne doms præmis 108 og 109 skal det navnlig fremhæves, at Kommissionen har foretaget en urigtig læsning af den appellerede dom, når den kritiserer Retten for i den appellerede doms præmis 159 og 161 at have støttet sig på begrebet »fordel«. Retten begrænsede sig nemlig langt fra til at foretage en kvantitativ vurdering af de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt, men anførte med rette, at kendskabet til tysk og fransk ikke var mere begrundet end kendskabet til et andet EU-sprog.
- 187 Hvad desuden angår de oplysninger, der er omhandlet i den appellerede doms præmis 162, vedrørende det kendskab, som de administratorer, der udfører de opgaver, der er omhandlet i EPSO's omtvistede meddelelse, har oplyst for så vidt angår deres tredje sprog, skal det bemærkes, at disse oplysninger blev nævnt, »selv om [deres] indhold[...] ikke på nogen måde [ændrede] bedømmelsen i [den appellerede doms] præmis 161«.

188 Da begrundelsen i den appellerede doms præmis 162 er anført for fuldstændighedens skyld, er klagepunkterne om en urigtig gengivelse af disse oplysninger og om en selvmodsigende begrundelse, der er rettet mod denne præmis, uvirksomme.

189 Det følger af ovenstående betragtninger, at det andet anbringendes sjette led må forkastes.

Om det syvende led vedrørende urigtig gengivelse af afgørelse 22-2004, af skrivelsen af 11. november 1983 samt af oplysningerne om sprogkundskaber hos Revisionsrettens ansatte

– Parternes argumentation

190 Kommissionen har fremhævet, at afgørelse 22-2004 og skrivelsen af 11. november 1983 skal læses samlet for at vurdere kravet om, at ansøgerne til den omtvistede udvælgelsesprøve har tilfredsstillende kendskab til et af de tre sprog, der kunne vælges som sprog 2 i henhold til EPSO's omtvistede meddelelse.

191 Ved at begrænse sig til en individuel læsning af disse dokumenter udledte Retten med urette, at de ikke var relevante for at identificere de fællessprog, der anvendes i Revisionsretten.

192 Ifølge Kommissionen gør de statistiske oplysninger om de sprog, der anvendes af de ansatte i Revisionsretten, det muligt at fastslå, at engelsk, fransk og tysk er de mest anvendte sprog som fællessprog i denne institution. Det var derfor kun på grundlag af en urigtig gengivelse af disse oplysninger, at Retten kunne fastslå, at de ikke kunne begrunde den omhandlede begrænsning, henset til formålet om at råde over administratorer, som umiddelbart skulle kunne indgå i arbejdet.

193 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led i det andet anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, idet Kommissionen alene har anmodet Domstolen om at bekræfte sin vurdering af de oplysninger, som den havde fremlagt for Retten, uden at bevise, at Retten på nogen måde har gengivet disse oplysninger urigtigt.

– Domstolens bemærkninger

194 Det skal for det første bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 173, 174 og 177 i det væsentlige fastslog, at for så vidt som afgørelse 22-2004 og skrivelsen af 11. november 1983 begrænsede sig til at fastlægge den oversættelsesordning og tolkeordning, der fandt anvendelse, navnlig med henblik på Revisionsrettens møder, gjorde disse dokumenter det ikke muligt at drage hensigtsmæssige konklusioner om de arbejdsprog eller fællessprog, der blev anvendt af alle denne institutions tjenestegrene.

195 Retten henviste således i den appellerede doms præmis 173 til formålet med afgørelse 22-2004, der, således som det følger af dens titel, er fastsættelse af »regler vedrørende oversættelse af dokumenter med henblik på møder, som afholdes af Revisionsrettens medlemmer, af revisionsgrupper og af den administrative komité«.

196 Retten fastslog desuden i den appellerede doms præmis 177, at skrivelsen af 11. november 1983 vedrørte tolkeordningen i forbindelse med Revisionsrettens medlemmers møder.

- 197 Kommissionen har ikke anfægtet, at Retten har identificeret formålene med afgørelse 22-2004 og skrivelsen af 11. november 1983 korrekt, men har kritiseret den for at have foretaget en fejlagtig vurdering af disse dokumenter, uden dog at godtgøre, at de er blevet gengivet urigtigt.
- 198 For det andet bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 178 og 179 fremhævede, at formålet med skrivelsen af 11. november 1983 adskiller sig klart fra formålet med afgørelse 22-2004, og at Kommissionens argument, hvorved denne nærmere bestemt tilsigtede at godtgøre, at tysk, navnlig ved denne skrivelse, blev tilføjet de to »affattelsessprog/pivotsprog«, som ifølge denne efterfølgende afgørelse udgjordes af engelsk og fransk, følgelig ikke kunne tiltrædes. Selv hvis det blev antaget, at den nævnte skrivelse afspejler en praksis, som fortsat er gældende for så vidt angår tolkning i forbindelse med Revisionsrettens medlemmers møder, forholder det sig ikke desto mindre således, at en sådan faktisk situation, således som det følger af selve denne skrivelser ordlyd, hviler på en fælles aftale blandt disse medlemmer samt på hvert enkelt medlems »velvilje«, dvs. på elementer, der kan ændre sig hvert øjeblik.
- 199 Følgelig kan den appellerede dom ikke kritiseres for at hvile på en isoleret læsning af afgørelse 22-2004. Kommissionen har heller ikke godtgjort, at Retten i den appellerede doms præmis 179 åbenbart overskred grænserne for en rimelig bedømmelse af denne afgørelse eller af skrivelsen af 11. november 1983.
- 200 For det tredje og af de grunde, der er anført i denne doms præmis 184-186, kan det ikke foreholdes Retten, at denne gengav de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt vedrørende sprogkundskaberne hos de ansatte i Revisionsretten, urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 187 konstaterede, at disse oplysninger ikke kunne begrunde den omhandlede begrænsning, henset til formålet om at råde over administratorer, der umiddelbart kunne indgå i arbejdet.
- 201 Eftersom det syvende led ikke kan tiltrædes, skal det andet appelanbringende følgelig forkastes i sin helhed.

Det tredje anbringende

Parternes argumentation

- 202 Kommissionen har gjort gældende, at idet Retten gav sagsøgeren medhold i søgsmålet i første instans på grundlag af dels en retlig fejlvurdering af begrundelsen for den omhandlede begrænsning, dels en urigtig gengivelse af de beviser, som denne institution havde fremlagt, er den appellerede doms præmisser vedrørende anden del af EPSO's omtvistede meddelelse behæftet med en retlig fejl.
- 203 Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette anbringende skal afvises med den begrundelse, at det ikke er selvstændigt begrundet, men blot gentager argumentationen om en angivelig retlig fejl vedrørende den omhandlede begrænsning.

Domstolens bemærkninger

- 204 Det følger af bedømmelsen af det første og det andet appelanbringende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at der foreligger retlige fejl og urigtige gengivelse af de påberåbte beviser.

- 205 Da det tredje anbringende hviler på de samme hævdelser, må det forkastes som ugrundet.
- 206 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at appellen må forkastes i sin helhed, da ingen af anbringerne er blevet taget til følge.

Sagsomkostninger

- 207 Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dette reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 208 Da Den Italienske Republik har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges Kommissionen at betale sagsomkostningerne.
- 209 Procesreglementets artikel 184, stk. 4, bestemmer, at såfremt en intervenient i første instans, som ikke selv har iværksat appel, deltager i den skriftlige eller den mundtlige del af retsforhandlingerne for Domstolen, kan Domstolen bestemme, at den pågældende skal bære sine egne omkostninger. Kongeriget Spanien, der i det foreliggende tilfælde var intervenient i første instans, som ikke selv har iværksat appellen, og som har deltaget i den skriftlige og den mundtlige del af retsforhandlingerne for Domstolen samt nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør pålægges at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Den Italienske Republik.**
- 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter